

Hayaller Ülkesine Seyahat

9/A

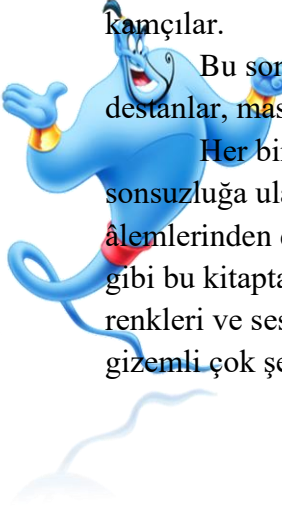
ÖN SÖZ

İnsan doğası karşısında hiçbir güç durmadığı içindir ki gerçekliğin sınırları, uçsuz bucaksız hayal dünyamız ve merakımızın itici gücüyle eski zamanlardan beri hep aşılalmıştır.

Merakımız sayesinde, bir uçan halının düşsel yolculuğu gibi diyardan diyara zamandan zamana hayallerimizin semalarında seyahat ederiz. Zaman, mekân ve kişi olarak hiçbir zaman tanık olamayacağımız ya da kısacık ömrümüze sığdıramayacağımız o kadar çok hayal ürünlerimizin olması bu duygumuzu daha da kaçıncılar.

Bu sonsuz âlemin çeşitliliği asırlar boyunca efsaneler, destanlar, masallar, halk hikâyeleri için bir ab-ı hayat olmuştur.

Her birey, ayrı bir âleme açılan kapı gibidir ve oradan da sonsuzluğa ulaşılır neredeyse. Öğrencilerimiz de kendi âlemlerinden derledikleri renk renk masallarını bir çiçek bahçesi gibi bu kitapta topladılar. Bu bahçede dolaştığımızda kokuları, renkleri ve sesleriyle tanıdık ya da uzak zaman ve mekânlardan gizemli çok şey göreceksiniz. Hoş bir gezinti dileklerimle...

Mahmut KARTAL
Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni

Gül Kız

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, develer tellal iken pireler berber iken... Ben bağda üzüm bekler, derede odun yükler iken bir varmış bir yokmuş. Masalın yalanı mı olurmuş? O yalan bu yalan filî yuttu bir yılan. Bu da mı yalan? Derken sabahleyin erken, keçiler koyunları tıraş ederken tahta kurusu saz çalar, sıçan cirit atar iken eski zamanlardan kalma bir ülkede güzeller güzeli bir kız yaşarmış.

Bu kızın adı Gül'müş. Ülkede herkes bu güzeller güzeli kızî konuşurmuş. Ama Gül, insan arasına çok çıkmazmış. Aslında çok sevecen, sıcak kanlı biriymiş ama annesi ona nazar değmemesi için odasından çıkmasına izin vermezmiş. Bu yaşama dayanamayan Gül, bir gece annesinden gizli dışarı çıkmaya karar vermiş. Annesi uyuyunca evdeki tüm yorganları toplayıvermiş. Hepsini birbirine bağlamış başlamış penceresinden sarkıtmaya. Yavaş yavaş inmiş. Sonunda ayakları yere basınca mutlu olmuş. Başlamış dolaşmaya. Gül'ü gören herkes dönüp bir daha bakıyormuş. Kimse gözlerini ondan alamıyormuş. Tabii durur mu? Ülkenin kötü kalpli cadısının kulağına gitmiş bu haber. Cadı, Gül'ü çok kıskanırmış. Herkese kötülük yapan bu cadının Gül'e de planları varmış tabii ki.

Cadı, kargayı yanına çağırılmış. Planını anlatmaya başlamış. Karga planı kabul etmiş. Başlamış uçmaya. Her şeyden habersiz Gül mutlu mutlu dolaşıyormuş. Çok yorulmuş. Ormana girip piknik yapmaya karar vermiş. Az gitmiş uz gitmiş, dere tepe düz gitmiş. Sonunda ağaçların dibinde, kayalıklara oturmuş. Başlamış ıslık çalmaya, kendi kendine şarkı söylemeye. Tabii, karganın işine

gelmiş. Sesini takip edip bulmuş Gül'ü. Karga Gül'ün oturduğu kayalıklarına yanına gitmiş.

-Ooo, neler yapıyorsun burada, demiş karga.

-Merhaba sevgili karga, kendi kendime burada şarkı söylüyordum.

-Sesin de senin kadar güzelmiş.

Gül utanmış.

-Bak ne diyeceğim sana, diye devam etmiş karga. Yarın ilerideki nehrin orda yine buluşalım sana ufak bir hediyem var.

Gül, herkese kolayca inanırmış; hiç tereddüt etmeden kabul etmiş. Karga da uçup gitmiş. Gül de annesinin fark etmemesi için hızlıca eve doğru yola koyulmuş. O sırada da karga, cadının yanına ulaşmış; olanları anlatmış. Gül ise annesi fark etmeden odasına girmiş. Yarın için çok heyecanlıymış.

Heyecanından geceyi etmiş. En güzel elbisesini giyip yine aynı şekilde yorganları bağlayıp candan atıvermiş. Nehrin yanına ulaşmak üzereymiş. O sırada ise kötü kalpli cadı ile karga erkenden oraya gitmiş. Cadı, bir ağacın arkasına saklanmış. Karga ise nehrin yanındaki kayalıklara konmuş başlamış Gül'ü beklemeye. Gül de çok geçmeden gelmiş yanlarına mutlu mutlu.

-Ne kadar güzel olmuşsun Gül, demiş karga.

Teşekkür etmiş Gül.

-Gel de şu güzel saçlarına bakayım, demiş karga. Gül, karganın yanına kayalıklara gitmiş. Cadı da bu fırsatta hemen ağacın arkasından çıkmış. Gül'ün arkasına geçmiş ve kızı nehre atıvermiş. Gül, suda çırpırırken cadı ve karga kaçmışlar oracıktan. Güzel Gül orada kalmış. Günler sonra annesi Gül'ü hiçbir yerde bulamamış. Anacığı ümidi kesmiş artık. Bakamadıkları tek yer nehirmiş. Bir annesi ormandan mantar toplarken, nehrin orada

kayalıkların arasında bir gül görmüş. Aklına hemen kızın güzeller güzeli Gül gelmiş. Orada gördüğü gül de kızı kadar güzel ve canlıymış. Ama zaten bilmiyormuş ki orada koparıp eve götürdüğü gül, kızı Gül'müş.

Derin Nilgün ÇETİN

Geri Dönüş

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde develer tellal
pireler berber iken. Ben anamın beşiğini tıngır mıngır sallar iken.
Az gittim uz gittim dere tepe düz gittim. Çayır çimen geçerek, lâle
sümbül biçerek, soğuk sular içerek ayla ayla bir güz gittim. Bir de
dönüp ardıma baktım ki, ne göreyim. Gide-gide bir arpa boyu
gitmemiş miyim? Natal – matal martaval. İşte size duyulmadık bir
masal.

Günlerden öyle kasvetli bir günmüş ki hava kapalı bulutlar
ağlıyor, güneş bir türlü ortaya çıkmıyormuş. Ağlayan sadece
bulutlar değilmiş. Tüm kasaba halkı da göz yaşları döküyormuş.

Sebebiyse kralları Jojobo'nun vefat etmesiymiş. Vefat
sebebiyse uzak diyarlardan özel olarak getirilen o özel üzüm imiş.
Krala düşman olan uzak diyarın kralı Feys, o üzümü yollayan
kişiymiş. Amacına ulaştığı için kasabasını 3 gün eğlence
düzenlemiş. Bu sırada Kral Jojobo'nun kasabasını ise yas
tutuyorlarmış. Tüm eğlenceler, düğünler, festivaller iptal edilmiş.
Halkı kralı öylesine seviyormuş ki doğan çocuklarına kralın adını
veriyorlarmış.

Kasabanın başında kralları olmayınca ne yapacaklarını
şaşırmışlar öylesine güzel, düzenli ve iyi kalpli kasabayı kim
yönetebilir ki diye düşünmüşler. Kasabanın başına kralın kızı
Scarlett geçmiş. Öncesinde herkes tereddüt etmiş fakat sonrasında
kralın soyundan gelen birisinin onun gibi olabileceğini
düşündükleri için kabullenmişler. Scarlett, kasabanın başına
geçtiği ilk gün kasaba halkına babasının katilini yakalatacağının
sözünü vermiş.

Günler öylesine hızlı geçmiş gitmiş. Scarlett hem babasının yasını tutuyor hem de katilini yakalamaya çalışıyorlarmış. Günlerden bir gün Scarlett askerlerden birisine vurulmuş. Tüm gün onu gözetliyormuş. Bunu asker de anlamış. Asker de Scarlett'e karşı boş değilmiş. Bu yüzden, günler sonra Scarlett'e olan aşkını ilan etmiş. Scarlett de kabul etmiş. Sevgili oldukları gün asker babasının katilini yakalayacağına söz vermiş ve beraber arayışa koyulmuşlar.

Bir gün, sarayı ziyarete kasabanın büyücüsü gelmiş ve Scarlett ile konuşmak istediğini söylemiş. Scarlett'e zamanı geri alabileceğini, babasını koruyabileceğini ve katili yakalayabileceğini söylemiş. Sadece tek yapmaları gereken şey Kayıp Ormanda'ki o kitabı bulmakmış. Scarlett duyduklarından sonra sevgilisi ile yola koyulmuş.

Az gitmişler uz gitmişler, dere tepe düz gitmişler. Ancak kitabı bir türlü bulamamışlar. Ta ki Scarlett kuyuya düşene dek, aslında ilk düştüğünde öleceğini sanmış ancak kuyuda bir kitap bulmuş ve kitaba dokunduğu an bir anda her şey bulanıklaşmış ve kendisini odasında uyurken bulmuş. Ne olduğunu tam olarak kavrayamamış.

Odasından çıkmış ve aşağıya inmiş. Gördüğü şeyler ile donakalmış çünkü babası karşısında sofrada onu bekliyormuş ve yanında da sevgilisi varmış. Sofraya oturmuş ve sevgilisi olan biten her şeyi anlatmış. Kral Jojobo ikisine de şükranlarını belirterek onları evlendirmeyi teklif etmiş.

O günden sonra Feys yakalanmış ve kasabanın tam ortasında herkesten ve kraldan özür dilemiş. Mutlu günler geri dönmüş. Kral kızı ve askerın düğününü tam 40 gün boyunca yapmış. Tüm halk 40 gün boyunca doyasıya eğlenmişler. Scarlett

hem halka verdiği sözünü tutmuş hem babasına kavuşmuş hem kötüyü yakalamış hem de hayatının aşkını bulmuş.

Yıllar geçmiş ve Scarlett 'in nur topu gibi bir oğlu ve kızı olmuş. Uzun yıllar boyunca çok mutlu bir şekilde yaşamışlar.

Tuğçe ELDEYMEZ

Sihirli Krallık

Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde; pireler berber, develer tellal iken ben anamın beşğini tıngır mıngır salları iken çok uzaklarda büyücüler tarafından yönetilen bir ülke varmış. Bu ülkenin yöneticisi Kraliçe Elçin herkes tarafından sevilen, iyi kalpli ve yardımsever biriymiş.

Bir kış günü ülkenin sadık büyücüsü Cafer, Kraliçe Elçin'i kıskanmaya başlamış. Büyücü olarak çok fazla parası olmasına rağmen Kraliçe Elçin'in parasını, herkesin ona hayran olmasını ve kraliçe olarak gücünü kıskanmış. Kıskançlığı büyüdükçe kalbindeki kötülük artmış ve Kraliçe Elçin'den nefret eder hâle gelmiş.

Kıskançlığı o kadar büyümüş ki bir gün kraliçenin yemeğine zehir ekleyip onun yerine geçmeyi planlamış. Saraydaki herkes ona güvendiği için kimsenin ondan şüphelenmeyeceğini düşünmüş. Kraliçe Elçin'in sağ kolu Ediz, Cafer'in son zamanlardaki hareketlerinden şüphelenmeye başlamış ve onu gözetlemek için bir büyü yapmış. Cafer'in mutfağa gidişini ve Kraliçenin yemeğine bir şey eklediğini görmüş. Ediz, hemen bunun zehir olduğunu anlayıp Kraliçeyi uyardıya gitmiş.

Ediz, Kraliçenin yanına gittiğinde hizmetçiler çoktan yemeği getirmiş. Ediz, hemen Kraliçe Elçin'i durdurup gördüklerini anlatmış. Kraliçe duyduklarına inanamamış. Hemen bir büyü yapmış ve yemeğin içinde zehir olduğunu, aynı zamanda bunu yapanın Cafer olduğunu anlamış. Hemen muhafızlara Cafer'i getirmelerini emretmiş. Cafer, ilk başta inkâr etmiş ama gerçeklerin çoktan açığa çıktığını anladıktan sonra pes etmiş.

Kraliçe, Cafer'in kalbini kıskançlık kapladığını anlamış ve başka çaresi olmadığı için Cafer'i sürgün etmeye kara vermiş. Kıskançlığı dolayısıyla yaptığı kötülüklerden yüzünden sürgün edilen Cafer hayatını başka bir ülkede devam etmiş.

Defne BALKAN

Renkli Ülke

Bir varmış, bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde; pireler berber, develer tellal iken, ben anamın beşiğini tıngır mıngır sallar iken bir zamanlar, Renkli Ülke adında büyüdü bir krallık varmış. Bu krallık, yedi farklı renkten oluşan yedi bölgesiyle biliniyormuş. Her bir bölge, kendi rengini koruyan, birbirinden farklı ve eşsiz bir güzellik taşıyormuş.

Renkli Ülke'nin hükümdarı, Kral Joseph, tüm renkleri bir arada tutan sihirli bir taş koruyormuş. Bu taş, krallığın denge ve uyum içinde yaşamasını sağlıyormuş. Ancak, bir gün, karanlık bir gölge olan Gri Büyücü Medea, Renkli Ülke'yi ele geçirmek istemiş ve sihirli taşı çalmaya kalkışmış. Medea'nın kötü niyetleri krallığı sarhoş ederken taşın renkleri solmaya başlamış. Kral Joseph, Renkli Ülke'nin güzelliklerinin kaybolmasını izleyerek derin bir üzüntü içinde kalmış. Bu sırada, kralın yanında sadık bir bilge olan Robin, Renkli Ülkenin kurtuluşu için bir umut ışığı olduğunu fark etmiş. Rüzgâr, krala, Renkli Ülke'nin farklı bölgelerinden seçilmiş bir ekip oluşturarak sihirli taşı geri alabileceklerini söylemiş. Kral Joseph, bu cesur ekibi görevlendirmiş:

Kırmızı Vadisi'nden Jasper, Turuncu Tepeler'den Tigers, Sarı Çöller'den Citrine, Yeşil Orman'dan Jade, Mavi Bulutlar'dan Lapis, Mor Dağlar'dan Amethyst ve Pembe Denizler'den Rosa. Bu renkli kahramanlar, kendi bölgelerinden gelen özel güçleriyle donatılmışlar. Birlikte, Renkli Ülke'nin her köşesini zorlu maceralara atılmışlar. Canavarlarla dolu ormanları aşmışlar, ışıltılı göletleri geçmişler ve gizemli mağaralara cesurca girmişler. Medea'nın karşılarına çıkan tüm engelleri aşmaları gerekiyormuş.

Ancak, bu yolculuk sadece fiziksel güçleri değil; aynı zamanda kalplerindeki renkli sevgiyi ve dayanışmayı da gerektiriyormuş. Her bir kahraman, diğerine destek olup, güçlerini birleştirerek Renkli Ülke'yi kurtarmak için bir araya gelmiş. Nihayet, kahramanlar Gri Büyücü Medea'nın gizemli kalelerine ulaştıklarında, büyük bir savaş başlamış. Ancak kahramanlar, birbirlerine olan güvenleri ve renkli güçleri sayesinde Medea'yı mağlup etmeyi başarmışlar.

Savaşın sonunda, sihirli taş tekrar Kral Joseph'in ellerine geçmiş. Renkli Ülke'nin her bir bölgesindeki renkler geri dönmüş ve krallık tekrar eski parlaklığına kavuşmuş. Kahramanlar, Renkli Ülke'yi kurtarmanın gururuyla dolu bir şekilde ülkelerine geri dönmüşler.

Ümmünaz KAÇMAZ

Yedi Renkli Kelebek

Bir zamanlar, çok uzaklarda, çiçeklerin ve renklerin ülkesinde, yedi renkli bir kelebek yaşamış. Adı Pırpır'mış. Pırpır, diğer kelebeklerden farklıymış çünkü kanatları yedi farklı renkte parlıyormuş: kırmızı, turuncu, sarı, yeşil, mavi, mor ve pembe.

Pırpır, ülkenin en güzel ve en renkli kelebeği olarak ün kazanmıştı. Ancak, bir gün karanlık bir bulut ülkenin üzerine çökmüş. Güneş ışığı kaybolduğunda tüm renkler solmaya başlamış ve ülke karanlığa bürünmüş. Diğer kelebekler üzgün ve korkmuş bir hâldeymiş.

Pırpır, ülkenin karanlığa boğulmasına izin veremezmiş. Bir karar vermiş ve diğer kelebeklere liderlik etmek için ortaya çıkmış. Onlara, renklerin gücünü hatırlattı ve birlikte çalışarak ülkelerini karanlıktan kurtaracaklarını söylemiş.

Pırpır, her bir renkli kanadını kullanarak güneş ışığını yeniden yaratmaya başlamış. Kırmızı kanadıyla ateşi, turuncu kanadıyla ışıltıyı, sarı kanadıyla sıcaklığı, yeşil ışığıyla umudu, mavi kanadıyla huzuru, mor kanadıyla neşeyi ve pembe kanadıyla sevgiyi geri getirmiş. Diğer kelebekler, Pırpır'ın cesareti ve kararlılığına ilham almış ve ona yardım etmek için bir araya gelmişler. Birlikte, karanlık bulutu dağıtıp ülkelerini yeniden renklerle doldurmuşlar

Pırpır ve diğer kelebekler, bu deneyimden sonra birbirlerine daha da yakınlaşmışlar. Artık ülkelerindeki renklerin ve birliklerinin değerini daha çok anlıyorlarmış. Her zaman birlikte çalışarak zorlukların üstesinden gelebileceklerini biliyorlarmış.

O günden sonra, Pırpır ve diğer kelebekler, yedi renkli kanatlarıyla ÷lkelerine renk ve mutluluk getirmeye devam etmişler.

Eren DUĞRUL

Kraliyet Ailesi

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde, bir zamanlar büyüdü bir krallıkta yedi renkli kale bulunuyormuş. Her kaleden farklı bir renkte ışık saçılıyor ve bu renklerin her biri krallığın farklı yerlerine yayılıyorymuş. Kraliyet ailesi, her kalede yaşayan halkıyla barış içinde yaşamaktaymış ve herkesin en büyük dileği, tüm renklerin uyum içinde buluştuğu eşsiz bir dünyada yaşamakmış. Ancak bu barış dolu günler ansızın sona ermiş.

Kara büyücülerden oluşan kötü bir tarikat krallığı ele geçirmiş ve karanlık güçleriyle halkı korkuya sürüklemiş. Bu kötü niyetli insanlar, her rengin toplandığı merkezi Kristal Saray'ı ele geçirmişler ve kaleleri siyah renge boyamışlar. Krallığın umudu kaybolmuş gibiymiş ama cesur genç prenses Melisa'nın kalbindeki umut hiç tükenmemiş. Kristal Saray'da tutulan efsanevi Yedi Renkli Kolye'nin gücünü kullanarak krallığı kurtarmaya ant içmiş. Bu mucizevi kolye, yedi rengin koruyucu ilahları tarafından yapılmış ve sadece kalbin saflığına inanan kişi tarafından kullanılabilirmiş.

Melisa, yola çıkmadan önce dünya etrafında dolaşırken cesur şövalye Tom'la tanışmış. Birlikte yolculukları boyunca zorlu diyarları aştıkları, tehlikeli yaratıklarla mücadele ettikleri ve gizemli labirentleri çözdükleri sırada dostlukları daha da güçlenmiş. Sonunda Melisa ve Tom, Kristal Saray'a ulaşmışlar. Kara büyücülerin ordusu karşısına çıktığında, Melisa Yedi Renkli Kolye'yi takarak içindeki gücü ortaya çıkarmış. Kolye parlayarak Melisa'yı koruyucu bir ışıkla sarmış ve büyüdü bir enerji yaymış. Melisa'nın kalpten gelen saf niyeti ve kolyenin gücüyle

karanlık güçler yenilmiş. Kristal Saray'ın siyah rengi kaybolmuş ve yedi renk tekrar ortaya çıkmış.

Halk sevinçle dolup taşmış ve krallığı kaplayan karanlığın yerini aydınlık almış. Melisa, Kristal Saray'ın halkına hitap etmiş ve krallığın yeniden inşa edilmesine yardım etmelerini istemiş. Herkes el ele vererek kaleleri eski canlı renklerine döndürmüş, bahçelere yeni bitkiler dikmiş ve sokaklara neşe saçmış. İnsanlar mutlu bir şekilde eğlenceler düzenlemişler, sanatlarını sergilemişler ve herkes birbirini sevgiyle kucakladığı bu yeni dünyada barış içinde yaşamış ve böylece cesur prenses Melisa'nın macerasının sonunda Yedi Renkli Krallık tekrar eski ihtişamına kavuşmuş.

Masal burada biter ama unutmayalım ki gerçek hayatta da her rengin anlamının önemli olduğunu hatırlamalıyız! İyi kalplilik, dostluk ve cesaret sayesinde hepimiz renklendirilmiş bir dünyada yaşayabiliriz!

Muhammet Ali KORKMAZ

İki Ülkenin Savaşı

Bir varmış bir yokmuş evvel zaman içinde kalbur saman içinde pireler berber iken develer tellak iken ben anamın beşiğini tıngır mıngır sallarken iken uzak diyarların birinde periler ülkesi varmış. Bu ülkenin de en büyük perisi Amore varmış, Amore'nin emri dışında hiç çıkılmazmış. Ayrıca bu ülkedeki periler insanlara zor durumdayken yardım edermiş, bu yüzden herkes onları çok severmiş fakat bir ülke hariç.

Cadılar ülkesi, periler ülkesini hiç mi hiç sevmezmiş çünkü onları sürekli kıskanırlarmış. Cadılar ülkesini kimse sevmezmiş insanlara hep kötülük yapıp herkesin arasını bozarlarmış. Yine bir gün cadılar ülkesi insanlara kötülük yaparken büyük cadı Maria'nın aklına periler ülkesine büyü yapmak gelmiş, böylece bir daha insanlara iyilik yapamayacaklarmış. Maria gece olunca bütün cadılara bu planını anlamış, ülkedeki bütün cadılar bu fikri kabul edip hep birlikte büyü yapmaya başlamışlar. Ertesi sabah periler ülkesi diğer günler gibi değilmiş bütün periler birbirleri ile kavga ediyormuş ya da Amore nin sözünü dinlemiyorlarmış.

Amore, hemen bilge periyi yanına çağırmış ve neler olup bittiğini sormuş. Bilge peri cadılar ülkesinin ülkeye büyü yaptığını bu yüzden birçok perini Amore nin sözünü dinlemeyip kavga ettiklerini söylemiş. Bunun üzerine Amore, büyüün nasıl bozulacağını sormuş. Bilge peri büyüün ancak cadılar ile savaşın cadıların ruhlarını hapsederek bozulacağını söylemiş. Amore, bunun nasıl mümkün olacağını düşünüyormuş çünkü ülkesindeki çoğu peri artık onu dinlemiyormuş. Tam bunu düşünürken bilge peri, ben sizin emrinize hazırım, demiş, Amore, hemen ülkedeki diğer büyüye maruz kalmamış perilerinde onun yanına gelmesi

emrini vermiş. Aradan çok geçmeden bir avuç peri ve Amore cadılar ülkesine doğru yola çıkmışlar.

Az gitmişler uz gitmişler, dere tepe düz gitmişler ve en sonunda cadılar ülkesine ulaşmışlar. Cadılar ülkesi perilerin geldiğini anlayınca hemen savaş için hazırlanmaya başlamışlar. Maria periler ülkesinin bu kadar az olduğunu görünce o çirkin gülüşü ile bu kadar az pericikler beni mi yenecekler, diye tekrardan bir kahkaha atmış. Amore, bir anda güçlerini Maria'nın üstünde kullanmaya başlamış. Bunun üzerine Maria da aynı şekilde ona karşılık vermeye başlamış. Çok geçmeden bütün periler baygın bir şekilde yerde yatıyorlarmış bir tek Amore ayaktaymış ancak o da çok yorulmuş durumdaymış. Bunu anlayan Maira, Amore'ye şöyle demiş, "Pes et artık, periler ülkesi diye bir ülke yok, artık insanlara yardım edemeyeceksin, artık tüm güç benim!" diye tekrar bir kahkaha atmış. Amore, artık çok yorulmuş ancak periler ülkesini kurtarması gerekiyormuş. Tekrardan kalkıp gücünü denemek istemiş ancak Maria buna hemen engel olmuş ve Amore yere düşmüş. Yerde baygın hâlde yatan Amore, cadıların korkunç kahkahalarını özellikle Maria'nın periler ülkesini ele geçirmesi hakkındaki sözleri duydukça daha çok dehşete düşüyormuş.

Amore, periler ülkesini Maria ya vermeyeceğine yemin etmiş. Tekrardan son kez gücünü toplayıp Maria'ya karşı sihirlerini kullanmış. Ancak o kadar güçlü bir sihir yapmış ki bir anda bütün cadılar ve Maria yerde baygın bir şekilde yatar hâldeymiş. Amore, tüm gücünü kullanıp cadıların ruhunu hapsedmiş. Artık, periler ülkesi yine eski periler ülkesiymiş. Periler Amore'nin sözünden çıkmıyor ve insanlara eskisi gibi yardım ediyormuş.

Gökten üç elma düşmüş biri anlatanın başına, biri dinleyenlerin başına, biri de bütün güzel insanların başına düşmüş.

Belinay ALIŞ

Kötü Büyücü Leonard

Evvel zaman içinde kalbur saman içinde dağların çok ötesinde bir büyücü ülkesi varmış. Bu ülkenin adı Dorsland'mış. Bu ülkede yüzlerce büyücü uyum içinde yaşayıp gidermiş. Aynı zamanda bu ülkede yaşayan kardeş iki büyücü varmış. Bunlar Leonard ve Steve'miş. İkisi de harika büyü yapıyormuş fakat bir sorun varmış. Steve, büyülerini iyi yönde kullanırken Leonard tam tersi kötü yönde kullanıyormuş. Steve kardeşini bunun için defalarca uyarmasına rağmen Leonard, hiçbir zaman kardeşini umursamamış ve bildiğini okumaya devam etmiş.

Yine günlerden bir gün Leonard, ülkede gezerken düşman olduğu büyücüyle denk gelmiş aslında düşman olmasını gerektirecek bir şey yokmuş çünkü büyücünün Leonard ile bir sorunu yokmuş. Hatta aralarında hiç tartışmamışlar bile. Fakat Leonard boş yere büyücüye düşman kesilmiş ve onu gördüğü gibi nefretle bakarak oradan uzaklaşmış. Doğru evin yolunu tutmuş ve eve vardığı gibi başlamış büyü yapmaya. Büyücüye o kadar kötü büyüler yapıyormuş ki başına gelmeyen kalmasın istiyormuş.

Leonard büyülerini yaparken bunu kardeşi Steve görmüş ve ne yaptığını sormuş. Leonard şöyle cevap vermiş: "Az önce ülkede gezerken düşman büyücüyle denk geldim ona çok sinirlendim, nefretle baktım ve oradan uzaklaşıp eve geldim, şimdi de ona büyü yapıyorum, başına gelmeyen kalmasın istiyorum ancak öyle içimdeki ateş soğuyacak gibi hissediyorum." Steve bunu duyunca ilk başta kardeşinin bu hareketine anlam verememiş çünkü çok saçma bir hareketmiş. Steve yine de yapması gerekeni yapıp kardeşini bu konuda uyarmış. Ona: "Leonard canım kardeşim, o büyücünün sana bir zararı yok ki ve hiçbir zaman da olmadı neden

böyle yapıyorsun? Bir gün yaptığın bu kötü büyüler yüzünden başına bir şey gelecek diye korkuyorum, lütfen vazgeç kötü olmaktan.” demiş. Fakat Leonard’ın gözü o kadar kör olmuş ki kardeşinin dediklerini umursamamış bile ve kaldığı yerden büyü yapmaya devam etmiş. Steve de kardeşinin onu umursamadığını görünce son çare Dorsland’in kralına gitmiş ve durumu anlatmış.

Kral Balta çok sinirlenmiş ama sonra olaya bir çözüm yolu düşünmeye başlamış. Kral bilmiyormuş ki Leonard’ın kötü büyüler yaptığı büyücü ülkenin en saf ve temiz büyücüsüyümüş ve üzerinde çok güçlü bir koruma büyüsü varmış. Leonard, sonunda büyü yapmayı bitirmiş ve beklemeye başlamış olacaktı. O gün hiçbir şey olmamış, ne kral bir çözüm bulabilmiş buna ne de Leonard’ın büyüleri bir sonuç vermiş.

Ertesi gün Leonard yine ülkede bir gezintiye çıkmış. Güzel güzel yürürken bir anda Leonard’ın başından aşağıya kaynar su dökülmüş. Leonard bir anda acı içinde bağırmağa başlamış: “Ah yandım, ah!” diye bağıra bağıra oradan oraya zırlarken bir anda kaymış ve yere düşmüş. Etraftaki büyücüler daha ne olduğunu anlayamadan ikinci bir acı bağırış daha gelmiş. Çünkü Leonard’ın kolu çok kötü bir şekilde kırılmış. Oradaki büyücülerden biri hemen krala haber vermiş ve kralın muhafızları Leonard’ı bir büyücü hastanesine götürmüşler. Orada gerekli tedavileri yaptıktan sonra büyücü doktor, Leonard’ı eve göndermiş ve dinlenmesi gerektiğini söylemiş. Leonard, onu onaylayarak hastaneden çıkmış ve doğru evin yolunu tutmuş.

Yolda giderken düşman büyücüyü görmüş fakat hiçbir şeyi yokmuş. “Nasıl olur?” diye düşünmüş Leonard. “Ben çok kötü büyüler yapmıştım ama ona nasıl bu durumda olabilir?” diye geçirmiş içinden. Eve gittiğinde düşünmüş ve aklına dün yaptığı

büyüeler gelmiş ve büyüleri yaparken aklından geçenler. Aslında Leonard kendi yaptığı büyüü yaşamıştı o gün. Steve, akşam eve geldiğinde kardeşini o hâlde görünce hemen yanına gidip neler olduğunu sormuş. Leonard, olanları en başından anlatmış. Steve hemen onu azarlamaya başlamış: “Ben sana demiştim yapma başına bir gün bir şey gelecek diye, bak yaptığın büyü ters tepmiş ve olan sana olmuş. Eğer böyle kötülük yapmaya devam edersen daha başına kim bilir neler gelir. Artık vazgeç kötü olmaktan ve büyülerini iyi kullan.” demiş.

Leonard kardeşinin dediklerini düşünmüş ve onun haklı olduğuna karar vermiş. O günden sonra Leonard, hiçbir zaman kötü büyü yapmamış ve büyülerini hep iyi yönde kullanmaya başlamış.

Buğlem Dilvin MUTLU

Deniz'in Tanrıları

Evvel zaman içinde, zaman zaman içinde cinler cirit oynarken eski hamam içinde, beni yola saldılar; yolda bir tarak buldum, tarağı yere verdim, yer bana çimen verdi, çimeni çobana verdim, çoban bana kuzu verdi, kuzuyu tatara verdim, tatar bana at verdi, elime berat verdi, bindim atın sırtına, sürdüm gittim Hindistan'a, Hindistan'da kanlar akar, hep güzeller bana bakar, oradan öte Keloğlan dağları, bu dağlara konalım bir masal da biz kuralım.

Günün birinde kral ve kraliçe bir kız bir erkek olmak üzere ikizleri dünyaya getirmiş, o kadar güzel ve yakışıklıymış ki bu ikizler bakan herkes ikinci defa bakmak için arkalarını dönerlermiş. Kızının adını Selene oğlununsa Delmar koymuşlar.

Gel zaman git zaman ikizler büyümüş bile. Kız olan ikizin sapsarı, upuzun saçları, masmavi gözleri varmış; erkek ikizin ise simsiyah dalgalı saçları ve masmavi gözleriyle ülkedeki bütün kızları kendine hayran bırakıyormuş. Babaları 18. yaş günlerini kutlamak kral ve kraliçe gemileriyle yola çıkmak için hazırlıklara başlamışlar bile. Kraliçe, kızının ve oğlunun doğum günü hediyeleri için kızına dünyada tek olan, üstünde her mücevherin bulunduğu, içinde koruma büyüsü olan bir kolye almış; oğlunaysa eski çağlardan beri anılan ama kimsenin bir kere bile görmediği efsanevi lanetli ay kılıcı almış. Fakat büyüyü yapan cadı büyüyü yaparken bu kolyenin sirenlerin kraliçesine yani Triciay'mış. Sirenler, çok uzun zamandan beri inanılan, gerçekliği neredeyse ispatlanmış büyülü yaratıklardır; büyüleyici sesleri ve güzellikleriyle denizcileri kayalıklara çekerler ve gemilerini batırırlarmış, çok tehlikeli ve acımasız canlılarmış, o dönemlerde

35'e yakın gemiyi batırmışlar. Kraliçe, cadının söylediklerini dikkate almayıp kızını çok tehlikeli bir duruma soktuğunun farkında bile değilmış. Kral, bütün hazırlıkları tamamlamış ve büyük bir uğurlamayla limandan ayrılmışlar. Gemiyi Delmar kullanmak istemiş, bu yüzden gemide yedek kaptan yokmuş. Delmar, gemi kullanmada ustaymış. Annesinin aldığı lanetli ay kılıcıyla kendini daha cesur hissetmeye başlamış. Selen ise annesiyle kaptan köşkünde kolyenin büyüüne kapılmış gibi sürekli ona bakıyormuş.

Artık, yolu yarılamlar neredeyse Santorini'ye ulaşmak üzerelermiş. Ama bir süre sonra bir uğultu duymaya başlamışlar. Delmar daha da yaklaştıklarında bir şarkı olduğunu anlamış ama ailesinin diğer geri kalanı sanki hipnotize olmuş gibi garip hareketler yapıyorlarmış. Delmar anlamış, bunlar sirenlermiş ve efsaneye göre tam sirenlerin bulunduğu Anthemusa Adası'nın çevresinde lermiş. Delmar, gemiyi hemen çevirmeye başlamış fakat kral Delmar'a saldırıp geminin kontrolünü almış. Delmar, etkilenmemesinin nedenini lanetli kılıcına bağlamış çünkü efsaneye göre sirenleri öldüren tek silah lanetli ay kılıcıymış. Delmar, babasını ve annesini direklere bağlayıp durdurmayı başarmış ama gemi çoktan kayalıklara girmiş ve siren sesleri çok yakındaymış, artık geminin altında yüzüyorlarmış.

Bir süre sonra Selene geminin burnuna gitmiş kendini aşağı atmak için hazırlanmış tam bu sırada Delmar kardeşini tutup çekmiş. Fakat sirenler Selene'nin kolyesini görmüşler ve Tricia'ya haber vermişler. Tricia, öfke dolu bir şekilde deniz yüzeyine çıkmış Tricia'nın sesi o kadar büyüleyiciymiş ki Delmar bile sesine çok zor dayanmış, sirenler artık gemiye tırmanmaya başlamış, Delmar kılıcını çıkarmış ve bir anda sirenler korkuyla

geri çekilmiş ama Tricia öyle öfkeli ve kolyesini o kadar çok geri istiyormuş ki Delmar sirenleri korkuturken Tricia Seleneyi suya çekmiş bile. Kardeşinin kaçırıldığını fark eden Delmer, korkuyla Selene'nin arkasından bakmış, kaptan köşkünde babasının yolculuk sırasında bahsettiği su tacı denilen suda nefes almasını sağlayan büyü bir taç olduğunu hatırlayıp tacı aldığı gibi Tricia'nın arkasından atlamış.

Sirenler saldırmak isterken bir yandan hiçbir şey yapamıyorlar çünkü kılıcın enerjisi ve yaydığı ışık, onları kaçırmaya yetiyormuş. Delmer, az gitmiş uz gitmiş; dere tepe düz gitmiş, en sonunda siren sarayına yani Tricia'nın Selene'yi kaçırdığı yere ulaşmış. Tricia'nın sesinin etkisinden kurtulan Selene, korku ve panikle ayrılmış ve kaçmaya çalışmış ama Tricia'nın güzelliği bile Selene'nin tekrar hipnoz olmasına yetmiş. Delmar, saraya girip Tricia'nın odasını bulmuş; içeri baktığında gördüğü şeyler onu şoke etmiş Tricia, kolyesini almak için Selene'ye uzandığında eli âdeta taşa dönmüş. Delmar, bunu fırsat bilip Tricia elini eski hâline çevirmek için uğraşırken Delmar, Triciaya saldırmak için bir plan hazırlamış. Tricia'yı odadan çıkarmak için sarayda korkunç çığlık sesleri yaratmış, en sonunda Tricia odadan çıkmış ve çıktığı gibi Delmar kılıcına Tricia'nın tam kalbine saplamış, lanetli kılıç âdeta alev alıp Tricia'yı küle çevirmiş. Fakat Tricia yapacağını yapmıştı bile, Siren yosunu olarak bilinen yosunu Selene'nin bacağına sarmış. Siren yosunu diğer canlıları sirene dönüştürmek için kullanılan bir bitkiymiş. Artık çok geç olmuş, Selene bir sirene dönüşmeye başlamış bile. Delmar çok korkmuş ve Selene'yle yüzeye gemiye çıkmış. Gemideki küçük kayıkla ailesini alıp Santorini'deki bir cadıya gitmeye karar vermiş.

Cadıya gittiklerinde cadı, kardeşi için her şeyin çok geç olduğunu, sadece bir yol olduğunu söylemiş. Delmar hemen sormuş: “Nedir o?” kardeşi için her şeyi yapmaya hazırmış. Cadı, sadece lanetli ay kılıcının mavi ay ışığı altındaki bir büyüyle düzeleceğini söylemiş. Mavi ay bu geceymiş, kardeşinin tek kurtuluş yolu buymuş.

Gece yarısı mavi ayın ışığı tam kılıca vurduğunda cadı büyüü yapmaya başlamış. Ayın tamamlandığında kardeşinin kolyesindeki büyük siren mücevheri parçalanmış ve Selene uyanmaya başlamış. Kardeşinin uyanmasına çok sevinen Delmar, “Senin için her şeyi yaparım.” diyerek kulağına fısıldamış ve gökten üç elma düşmüş; biri cesur kahramanlara, biri masalı dizip yazana, biri de dinleyenlere.

Ege ERGÜL

Timsah ve Ördek Ailesi

Bir varmış bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde, pireler berber iken develer tellak iken ben anamın beşiğini tıngır mıngır sallar iken ormanın derinliklerinde çok büyük olmayan tatlı bir göl varmış. Bu gölde yaşayan bir ördek ailesi varmış.

Havanın artık yavaş yavaş ısınmaya başladığı dönemlerde 3 ördek kardeş annelerinden izin alıp gölde oyun oynamak istemişler. Anne ördek: “Dikkatli olun ve çok uzaklaşmayın yavrularım!” demiş. 3 ördek kardeş birbirleriyle gölün içinde yarış yapmaya karar vermişler. Ifil ve Tıfil yarışa başlamışlar, Kıtır en arkadan geliyormuş. Sazlıklara önce kim ulaşırsa kazanan o olacaktı. Yarış önceden Tıfil sonra Ifil en son ise Kıtır bitirmiş. Tam geriye dönerken sazlıkların arkasından bir ses duymuşlar. Ses, âdeta bir canavarın sesini andırıyormuş. 3 ördek kardeş meraklarına yenik düşüp hemen orada ne olduğuna bakmaya gitmişler.

Bir bakmışlar ki upuzun boyu, yemyeşil rengi, uzun sivri dişleri olan bir timsah. Timsah, avcılar tarafından hazırlanan bir tuzaga yakalanmış; kuyruğu av kapanına sıkışmış ve hareket edemiyormuş. Kıtır’ın bastığı bir dal parçasının sesiyle timsah etrafa bakınmış ve 3 ördek kardeşi görmüş. Onlardan yardım istemiş. Ördek kardeşler hemen annelerine söylemişler. Anneleri ise tek başına yardım edemeyeceğini düşündüğü için hemen yardım toplamış ve timsahı kurtarmaya gitmişler. Timsahı el birliğiyle kurtardıktan sonra timsah onlara teşekkür edip borçlu olduğunu hissedip durmuş.

Gel zaman git zaman, ördek kardeşler büyümüşler. Tabii, hâlâ eskisi gibi gölde oyun oynamaya devam ediyorlarmış. Saklambaç oynamaya karar veren kardeşler hemen başlamış oyuna. Kıtır ebeymiş Ifil ve Tıfil saklanmışlar. Ama saklanırken ikisi de avcılar tarafından hazırlanan çok büyük ve ağır bir kapana yakalanmışlar. Kıtır bunu fark edip onları kurtarmaya çalışmış ama başaramamış. Daha sonra hemen annesine haber vermiş ve tekrar denemişler ama yine kapanı açamamışlar. Bir motor sesi duyulmuş ardından gelenler avcılarmış. Anne ördek artık çocuklarını kurtarabilmek için bağırmaya başlamış olur da biri duyar yardım eder diye. Sonrasında arkadan çok büyük bir gölgenin geldiğini fark etmişler, baktıklarında gelen onların eskiden kurtardığı timsahmış. El birliği ile çalışıp Ifil ve Tıfil'ı kurtarmayı başarmışlar.

Bunun üzerine anne ördek timsahı ailesiyle beraber evlerine davet etmiş ve o günden beri hep birlikte mutlu, mesut, dostça yaşamışlar.

Eylül KARAGÖZ

Tarçın ve Dağınıklığı

Bir varmış, bir yokmuş, evvel zaman içinde kalbur saman içinde hayvanlar diyarında bir tavşan çifti yaşamış. Minnoş ve Tarçın minik kasabada beraber güzel bir evde yaşıyorlarmış. Minnoş, Bayan Kirpi'nin evinde bahçıvan olarak çalışıyormuş. Tarçın ise Bay Kanguru'nun büyük restoranlarından birinde garsonluk yapıyormuş. Minnoş çok tertipliymiş ve her zaman her eşyası yerli yerindeymiş fakat Tarçın ise çok dağınıkmış. Eşyalarını hiçbir zaman düzenlemez, oraya buraya atıp dururmuş. Ayrıca, bu hâli onun dışında herkesi rahatsız ediyormuş. Tarçın'a arkadaşları biraz toplu olmasını söylediğinde ise ben eşyalarımın dışarıda olmasından memnunum böylece kolaylıkla onları bulabilirim, dermiş.

Bir gün Bay Kanguru, restoranına Bay Aslan ve Bayan Kaplan gibi önemli davetlilerin de orada olacağı bir yemek ayarlamak istemiş ve davetlerde bulunmuş. Tarçın'a ise en güzel takımlarını giymesini ve şık görünmesi gerektiğini söylemiş. Geceden takımlarını hazırlayan Tarçın, sabahın erken saatlerinde hızlıca çıkıp restorana gitmiş. Aşçılar, garsonlar ve orada çalışanlar son hazırlıkları yapıyorlarmış. Tarçın hemen mutfağa girmiş fakat onu gören herkes tuhaf tuhaf bakıp kendi aralarında gülüşmüşler. Tarçın, diğerlerinin neden ona garip davrandığını anlamamış ve görevini yapmak için eline bir içecek tepsi almış ve gelen misafirlere sunmak için mutfaktan çıkmış. İçerideki misafirlerde mutfaktakiler gibi Tarçın'a bakmaya ve aralarında fısıldaşmaya başlamışlar. Tarçın olanlara anlam veremiyormuş. Tam mutfağa geri döneceği sırada Bay Kanguru ile karşılaşmış,

Kanguru ona kızgın ve sert bir şekilde bakıp Tarçın'a mutfakta kalmasını ve servisi başka bir garsonun yapmasını istemiş.

Tarçın, Bay Kanguru'nun dedikleri karşısında utançtan kıpkırmızı olmuş. Kimsenin olmadığı bir odaya geçmiş ve büyük aynada kendine bir bakmış. Saçı güzelmiş, eli yüzü de temizmiş. Ceketiyle gömleği de uyumluymuş. "Peki, niye herkes bana böyle bakıyor?" diye düşünmüş, derken bir anda gözleri ayaklarına takılmış. Ayakkabı yerine terlik giymiş ve ikisi de farklı terliklermiş. Hızlı bir şekilde eve geri dönüp yeni ayakkabılarını giymeliymiş.

Hemen restorandan ayrılmış ve eve girer girmez ayağındaki kirli terlikleri bir köşeye fırlatmış. Daha sonra ise yeni ayakkabılarını aramaya başlamış. Ama odası o kadar dağınıkmış ki attığı adımı bile zor görüyormuş. Odanın her yanı farklı farklı çoraplar, kıyafetler ve birçok eşya ile doluymuş. Halının ortasında birkaç poşet ve içlerinde hiç açılmamış olan birkaç çikolata. Hepsini almış, atmış ve orada unutmuşmuş. Tarçın, etrafı ararken farkında olmadan daha da çok dağıtıyormuş. Çekmeceleri tek tek boşaltmış, tüm dolaplara teker teker bakmış fakat ayakkabılarını hâlâ bulamamış.

O sırada Minnoş işten çıkmış ve elinde güzel bir çiçek buketi ile eve dönmüş. Tarçın'ı evde görünce görünce şaşırmış ve davetin iptal edildiğini düşünmüş. Minnoş içeri girmiş ve Tarçın'a neler olduğunu sormuş. Tarçın, başından geçenleri tek tek anlatmış ve Minnoş'tan ayakkabılarını bulabilmesi için ondan yardım istemiş. Minnoş ve Tarçın aramaya koyulmuşlar fakat Minnoş böyle olmayacağını her yeri baştan toplayıp düzenlemeleri gerektiğini söylemiş. Tarçın ise bütün bir odayı toplamanın çok uzun ve sıkıcı olacağını söyleyerek Minnoş'un teklifini reddetmiş.

Fakat Minnoş başka çarelerinin olmadığını söylediği için Tarçın'da kabul etmek zorunda kalmış. İkiisi birlikte başlamışlar eşyaları toplamaya. Her şey biraz düzene girdiği sırada Tarçın daha önceden kaybettiğini düşündüğü gözlüğünü, saatini ve şapkasını bulmuş. Odadaki her şey yerli yerinde ve düzenliymiş fakat Tarçın'ın ayakkabılarından eser yokmuş. Tarçın bu duruma çok üzölmeye başlamış. Minnoş onu teselli etmeye çalışmış ve yarın birlikte Bay Kanguru'ya yaşananları anlatabileceklerini söylemiş.

Git gide hava kararmış ve akşam olmuş. İkiisi de yorulmuş ve acıkmış. Minnoş mutfağa gidip yemek hazırlamaya başlayacakmış ve dolaptan büyük bir tencere çıkarmış. Tencerenin ağır olduğunu fark etmiş ve hemen kapağını açıp içine bakmış. Bir de ne görsün: Tarçın'ın ayakkabıları. Hemen Tarçın'a seslenmiş fakat Tarçın çok yorgun olduğunu ve oraya gelemeyeceğini söylemiş. Minnoş ise tencereyi Tarçın'a götürmüş, Tarçın gözlerine inanamamış. Bunun nasıl olduğunu sormuş. Minnoş ise: "Bunu asıl sana sormalı." diyerek kendi aralarında gülüşmüşler.

Minnoş, Tarçın'a dağınıklıktan vazgeçmesi gerektiğini ve daha düzenli biri olması gerektiğini söylemiş. Tarçın, artık bunun farkına varmış ve Minnoş'a dönüp önce özür dilemiş, yaptıklarının yanlış olduğunu anladığı ve bundan sonra daha derli toplu insan olacağını söylemiş. O günden sonra Tarçın, düzenli bir tavşan olmuş ve ikisi de güzel evlerinde yaşamaya devam etmişler.

Hayrunnisa GENÇAY

Bulutların Üstünde

Bir varmış, bir yokmuş, kalbur saman içinde develer top oynar iken eski hamam içinde horozlar tellal iken pireler hamal iken ben anamın beşiğini tıngır mıngır sallar iken bir diyarda bir çocuk, arkadaşlarıyla oyun oynuyormuş ama arkadaşları, çocuğun arkasından sinsi planlar kuruyorlarmış.

Bir gün yine oyun oynar iken arkadaşları çocuğa bulutun üstüne çıkma teklifini sunmuşlar ama çocuk, geri inemeyeceğini düşündüğü için kabul etmemiş ama arkadaşları ona zorla yaptırmışlar. Çocuklar şakalaşırken tepeden bir el gelip çocuğu sırtından tutup yukarı çekmiş, arkadaşları çok korkmuşlar ve hemen kaçmışlar. Bu sırada çocuk, bulutların üstünde bulunan devı görmüş ve ona neden kendisini yukarı çektiğini sormuş, dev: “Arkadaşların seni yukarı çıkarmak istiyorlardı, ben de gördüm ki senle dalga geçiyorlar, sana yardım etmek istedim.” demiş. Çocuk: “Ama annem beni merak eder.” demiş, dev: “Merak etme, arkadaşların annene söylerler ve ben o geldiğinde seni geri indiririm demiş. Çocuk, kafasını sallayarak onaylamış ve annesi gelene kadar zaman geçirmeyi kabul etmiş ama çocuğun annesi hiç gelmemiş.

Gel zaman git zaman çocuk, devden kendisini aşağı indirmesini istemiş ama o günden beri bulutlar yer değiştirdiği için nerde ineceğini bilememiş. Dev ona, burada yaşayabileceğini ve beraber vakit geçirebileceklerini söylemiş. Çocuk, istemeye istemeye kabul etmiş.

Bir zaman sonra bulut çocuğun evinin üstüne gelmiş. Dev, onu aşağı indirmiş ve çocuk annesine kavuşmuş ama dev yine tek kalmış. Çocuk, ondan ayrılmak istememiş ve devı yalnız

bırakmamak için onu da aşağı indirmiş ve o günden sonra dev ve çocuk birlikte oyun oynamışlar ve dev sayesinde çocuğun arkadaşları artık çocukla dalga geçememişler.

Murat GÜREL

Umut Masalı

Bir zamanlar, uzak bir köyde, yoksulluk içinde yaşayan bir aile varmış. Bu ailenin üç çocuğu, biri kız diğerleri erkek, hayatın zorluklarına rağmen neşelerini ve umutlarını kaybetmemiş. Küçük köyleri, büyük bir ormanın kenarında, toprakları verimsiz, iş imkânları sınırlı bir yerdeymiş. Aile, geçimlerini sağlamak için ormandan odun toplar, köydeki pazarda satarak az da olsa gelir elde edermiş.

Bir gün, köylerine çok yaşlı ve bilge bir kadın gelmiş. Kadın, köyün en yoksul ailesinin çocuklarına büyülü bir kitap vermiş. Bu kitap, içine yazılan her masalın gerçek olacağına dair bir sırrı barındırıyormuş. Ancak, bu büyünün bir koşulu varmış: Yazılan masalların, iyilik, umut ve sevgi ile dolu olması gerekiyormuş. Çünkü bu masallar, sadece hikâye sahibinin hayatını değil, tüm köyün kaderini değiştirebilirmiş.

Çocuklar, büyük bir heyecanla kitabın ilk sayfasını açmışlar. Kız kardeş, yoksulluk içinde yaşayan bir köyde, gizemli bir tohumun bulunması ve bu tohumun, köyün çorak topraklarını bereketli arazilere dönüştürmesi hikâyesini yazmış. Ertesi gün, köyün ortasında, daha önce hiç görülmemiş bir bitki filizlenmiş. Bu bitki, her gün biraz daha büyüyerek köyün tüm topraklarını altın sarısı buğdaylarla kaplamış. Köylüler, bu bereket sayesinde açlığı ve yoksulluğu unutmuş.

Erkek kardeşlerden biri, köydeki her çocuğun bir kitap sahibi olduğu ve okuma-yazma öğrendiği bir masal yazmış. Kısa bir süre sonra, köyde bilgiye olan açlık, gerçek bir açlık kadar önemli hâle gelmiş. Her evde kitaplar yer almaya başlamış, çocuklar okulda daha hevesliymişler. Bu masalla birlikte, köydeki

çocuklar, dünyayı değiştirebilecek bilgi ve hayal gücüne sahip olmuşlar.

Diğer erkek kardeş ise, köydeki herkesin birbirine yardım ettiği, paylaştığı ve sevgi dolu bir topluluk oluşturduğu bir masal yazmış. Bu masalın etkisiyle, köy halkı arasındaki rekabet ve kıskançlık yerini dayanışmaya bırakmış. Köylüler, birlikte çalışarak köyü çevreleyen ormanı koruma altına almışlar ve ormanın sunduğu kaynakları akıllıca kullanmaya başlamışlar.

Zamanla, bu masallar sayesinde köy, çevre köyler arasında bir umut ışığı hâline gelmiş. Yoksullukla mücadele eden köy, zenginlik ve bolluğun, bilginin ve birlikteliğin örneği olmuş. Büyülü kitap, köyde nesilden nesle aktarıldı ve her yeni masal, köyün daha da gelişmesine katkı sağlamış ve böylece, yoksullukla dolu bir başlangıç, masalların gücüyle umuda ve bolluğa dönüşmüş.

Yağız Arda KARAMAN

Kıskançlık

Bir varmış bir yokmuş; evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, uzak bir ormanda çeşit çeşit ve yüzlerce renkte kuşlar bir arada yaşarmış. Ormanın en göz alıcı güzellikteki kuşlarından biri, parlak tüyleriyle meşhur Tavus Kuşu'ymuş.

Bu ormanın sakinleri bir güzellik yarışması düzenlemeye karar vermişler ve tüm kuşlar davet edilmiş. Yarışma günü gelip çıktığında, ormanın her köşesinden kuşlar özenle hazırlanmış, tüylerini en güzel şekilde süslemişler. Tavus Kuşu muazzam renkli tüyleriyle diğer kuşları geride bırakmayı hayal ediyormuş. Ancak jüriler, ormanın diğer renkli kuşlarından biri olan Kırmızı Papağan'ı ilan etmişler. Tavus Kuşu, Kırmızı Papağan'ın birinci olduğunu görünce çok üzülmüş ve sinirlenmiş. Ormandaki herkes birinci olan kuşu tebrik edip alkışlıyorlarmış. Ama Tavus Kuşu birinci olan kuşu alkışlamıyormuş. Ormanın en akıllı ve zeki hayvanı olan Bilge Baykuş, Tavus Kuşu'nun Kırmızı Papağan'ı kıskandığını anlamış ve Tavus Kuşuna,

-Bak Tavus Kuşu, senin Kırmızı Papağan'ı kıskandığını biliyorum. Ama böyle gidersen ileride çok yalnız kalırsın ve hiç kimse seninle konuşmaz, demiş. Ama Tavus Kuşu, Bilge Baykuş'un dediklerini dikkate almamış. Bu olaylar Tavus Kuşu'nun kalbini, kıskançlık ve hırsla doldurmuş. Kalbi kıskançlıkla dolan Tavus Kuşu, Kırmızı Papağan'a karşı bir kötülük yapmaya karar vermiş.

Bir gece Tavus Kuşu Kırmızı Papağan'ın evine gizlice gidip kuşun tüylerini bozup mahvetmiş. Ertesi gün Kırmızı Papağan tüyelerinin hâlini görünce çok üzülmüş ve şaşırılmış. Bilge

Baykuş, Kırmızı Papağan'ın tüylerini Tavus Kuşu'nun bozduğunu anlamış ve tekrardan gidip Tavus Kuşu'yla konuşup onu uyarmış. Bilge Baykuş,

-Sen neden ben seni uyarmama rağmen böyle şeyler yapıyorsun? Hâlâ bir şansın var, kuştan özür dileyip kendini affettirebilirsin, demiş. Tavus Kuşu, Bilge Baykuş'un dediklerini yine umursamamış. Bilge Baykuş, Tavus Kuşu'nun umursamadığını görünce onun ders çıkarmasını sağlayacak bir şey yapma kararı almış. Bilge Baykuş, Tavus Kuşu hariç ormandaki bütün hayvanları toplayıp bir toplantı yapmış. Bilge Baykuş,

-Arkadaşlar, ben Kırmızı Papağan'ın tüylerini kimin bozduğunu biliyorum. Bunu Tavus Kuşu yaptı. Bu yaptığından bir ders çıkarmasını sağlayacak bir şey yapmayı düşündüm. Tavus Kuşu'nun yaptığı şeyden pişman olması için onu bir süre yalnız bırakacağız. Ama elinizden geldiğince kötü davranmadan pişman etmeliyiz. Siz de bana katılır mısınız, demiş.

Orman halkı, bunu Tavus Kuşu'nun yaptığını duyunca çok şaşırılmış ve Tavus Kuşu'nun gözü nasıl bu kadar dönmüş olabilir, demişler. Bilge Baykuş'un dediği şeyi onaylamışlar ve dediği planı uygulamışlar. Aradan günler haftalar geçmiş. Tavus Kuşu gitgide yalnızlaşmaya başlamış. Yaptığı şeyden pişman olmaya başlamış. Gidip orman halkından özür dileme kararı almış. Gidip Bilge Baykuş'a her şeyi anlatmış. Bilge Baykuş orman halkını toplamış. Tavus Kuşu orman halkına,

-Arkadaşlar, yaptığım her şey için gerçekten çok özür dilerim. Aslında kıskançlığım ne kadar kötü bir şey olduğunu ve arkadaşım yarışmada seçildiğinde benim de sevinmem ve ona kötü davranmamam gerektiğini çok iyi anladım, demiş.

Böylelikle orman halkı Tavus Kuşu'nu affetmiş ve mutlu mesut yaşamışlar.

Azra BABİR

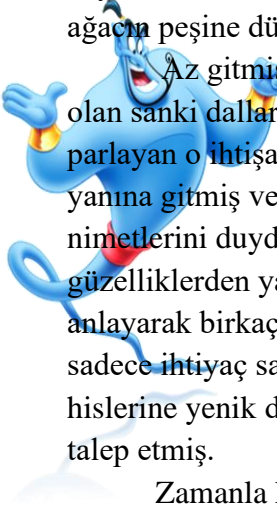
Açgözlü Kurt ve Büyülü Elma Ağacı

Bir varmış bir yokmuş uzak bir ormanda yeşil vadilerin içinde büyülü elma ağacı yaşarmış. Bu ağaç, muazzam güzellikteki elmalarıyla ünlüymüş. Ağacın dalları, her mevsimde rengârenk ve lezzetli elmalarla dolup taşarmış ancak bu güzellikleri sadece içten ve iyi niyetli kalplere sunarmış.

Vadinin bir diğer köşesinde ise orman halkının ona Açgözlü Kurt ismini verdikleri bir kurt yaşarmış. Sürekli açlıkla savaşıyor bu kurt, bir gün büyülü elma ağacının varlığını duymuş. Gözleri parlayarak sulu sulu taptaze olan elmaları düşlemiş ve elmaların hayalini kurarken ağzının sulandığını bile fark edememiş. Hemen ağacın peşine düşmeye karar vermiş.

Az gitmiş uz gitmiş, dere tepe düz gitmiş ve hemen ileride olan sanki dallarında zümrütler, yakutlar ve elmaslar varmışçasına parlayan o ihtişamlı elma ağacını görmüş. Kurt, aceleyle ağacın yanına gitmiş ve hemen ardından, "Merhaba güzel Elma Ağacı! Senin nimetlerini duydum ve bana da bir pay vermeni istiyorum. Ben de bu güzelliklerden yararlanmalıyım." demiş. Elma Ağacı, kurdun açlığını anlayarak birkaç elma sunmuş ancak, "Lütfen ölçülü ol. Bu elmalar sadece ihtiyaç sahipleriyle paylaşılmalı." demiş. Ancak Açgözlü Kurt hislerine yenik düşerek birkaç elmayla yetinmeyip daha fazlasını talep etmiş.

Zamanla kurt, sürekli olarak elmaları yemek için ağaca gelmeye başlamış ancak elma ağacı, kurdun açgözlülüğünü fark etmiş ve ona daha fazla elma vermekten vazgeçmiş. Her seferinde elma ağacı ona içi kurtlu elmalar sunmaya başlamış. Kurt, açgözlülüğü yüzünden doğanın gerçek güzelliklerini ve değerlerini göremiyor olmuş.

Bir gün ormanda dolaşan Bilge Baykuş, durumu fark edip kurda, doğanın değerini hatırlatmaya ve açgözlülüğün zararlarına dair oğtler vermiş. Ancak kurt, bu oğtleri hiç de kale almamış.

Bir diğer günde vadide dolaşan bir gezgin, kurtla konuşmuş. "Gerçek hazineler, doğanın bize sunduğu güzelliklerde gizlidir. Agzllğnden vazgeçmeli ve doğanın değerlerini takdir etmeyi oğrenmelisin" demiş.

Kurt, zamanla bu sözleri düşünüp açgözlü olmaktan vazgeçmiş. Bencillik hırsını bıraktığında elma ağacı ona gerçek ve besleyici elmalarını sunmuş.

Böylece açgözlü kurt , Bilge Baykuş'un ve gezginin nasihatleri sayesinde bir değişim yaşayarak doğanın gerçek hazinelerini keşfetmiş. Vadi halkı açgözlülük yerine doğanın sunduğu zenginliklere karşı minnettarlık duygusuyla yaşayan bir topluluk hâline gelmiş.

İrem USLU

Kediler ve Yıldız

Bir zamanlar kasabanın birinde iki kardeş kedi yaşarmış. Bu kedilerden biri bir gün çok hastalanmış, ateşler içinde yatıyormuş. Diğer kedi ise hastalığına bir çözüm bulmaya çalışmış ama bir türlü bulamamış. Kedi köydeki arkadaşlarının yanına gitmiş ve hepsine sormuş. Gezmedik kapı bırakmamış. Tam ümidini kesmişken gitmediği bir ev olduğunu hatırlamış ve onun da kapısını çalmış.

Kapıyı yaşlı bir kedi açmış. Küçük kedi derdini anlatmış ve yaşlı kedi demiş ki: “Bu hastalığına bir çözüm bilmiyorum ama istiyorsan iki tepe arkadaki kasabada bir Yıldız yaşıyor her hastalığa bir tedavi bulduğu söylenir istiyorsan git bir ona sor. Ama kış mevsimindeyiz tepelerde kar vardır ikiniz beraber nasıl gidersiniz bilemem.” demiş. Küçük kedi teşekkür etmiş ve koşarak eve kardeşinin yanına gitmiş.

Eve vardığı gibi kardeşinin yanına gitmiş ve kardeşine hemen yaşlı kedinin söylediklerini söylemiş. Küçük kedi hemen gitme fikrini kabul etmiş fakat büyük kedi, onunla beraber gelmemesi gerektiğini yolda zorlu hava şartları olabileceğini söylemiş. Küçük kedi buna itiraz etse de sonunda gelmemesi gerektiğine ikna olmuş ve evde kalmış.

Büyük kedi hemencecik yola koyulmuş, az gitmiş, uz gitmiş, dere tepe düz gitmiş ve koskoca iki tepe geçmiş. Tepedeki karlar yüzünden ne kadar üşüse de yine de kardeşini düşünüp yolundan vazgeçmemiş.

Kasabaya vardığında yolda gördüklerine sora sora Yıldız’ın evini bulmuş. Hemen kapıyı çalmış. Yıldız kapıyı açınca kediyi görüp şaşırmış ve onu eve almış. Biraz dinlenen kedi hemen

derdini anlatmış ve hava şartlarından dolayı kardeşini getiremediğini söylemiş.

Yıldız, ona on dakika vermesini söylemiş ve içeriye gitmiş. Yıldız, geldiğinde kedinin hastalığına bir ilaç bulduğunu ama bir malzemenin eksik olduğunu söylemiş. Kardeşinin iyileşmesini isteyen kedi de durur mu, hemen neyin eksik olduğunu sormuş ve bulmaya gidebileceğini söylemiş.

Yıldız da: “Kırmızı Örümcek Zambağı gerekli ama bu çiçeği bulmak çok zordur. Ama tahminlerimce yakınlarımızdaki bir tepede olması lazım.” demiş ve beraber çiçeği aramaya çıkmışlar. Şanslarına, kedilerin kasabasındaki tepede o çiçekten bulmuşlar ve hazır ordayken Yıldız, kedilerin evine gidip ilacı orada yapmış.

Bir süre sonra iyileşen küçük kedi, Yıldız’a çok minnettar olduğu için onu ziyaret etmek istemiş. Büyük kedi ile bunu konuşmuş ve beraber gitmeye karar almışlar. Yine tepelerden giderken çok güzel bir Ateş Lalesi bulmuşlar ve bunu Yıldız’a hediye etmeye karar vermişler. Yıldız, kedilerin onu ziyaret etmesine çok sevinmiş. Çiçeğini alıp güzel bir saksıya dikmiş ve ona çok güzel bakacağına söz vermiş.

Kısa bir süre oturan kediler evlerine geri gitmişler ve ikisi de mutlu bir şekilde evlerine varmışlar. Büyük kedi bu yaşadıkları şeylerden sonra her zaman bir çözüm bulunabileceği sonucunu çıkarmış ve iki kardeş sonsuza kadar mutlu yaşamışlar.

Sevgi Nisa DURMAZ

Genç Padişah

Az gittim uz gittim... Dere tepe düz gittim. Çayır çimen geçerek, lale sümbül biçerek, soğuk sular içerek altı ayla bir güz gittim. Bir de dönüp ardıma baktım ki ne göreyim? Gide gide bir arpa boyu yol gitmişim. Vay başıma, hay başıma; bu yol bitecek gibi, tükenecek gibi değil. Ya bir devlet kuşu konsa başıma ya da alsa beni kanadına kaşına, demeye kalmadı bir de ne göreyim? Adıyla sanıyla, yeşiliyle alıyla, Zümrüdüanka dedikleri değil mi! Kafkağı'nın üstünden süzüm süzüm süzülüp geliyorlar. Bakın hele! Yüzü insan, gözü ahu. Ne maval ne martaval. İşıtilmedik bir masal...

Bir varmış, bir yokmuş, evvel zaman içinde, kalbur saman içinde çok zengin bir padişah yaşamış. Yaşı on dokuz olmasına rağmen dünya kadar parası varmış. Üstelik altınları o kadar çokmuş ki sarayındaki odaları tonlarca altınla doluymuş. Ülkenin halkı ise padişahın zenginliğinin nereden geldiğini sürekli tartışıp dururmuş. Genç Padişah altınlarını olur olmadık harcar, bu altınları hiçbir zaman halkı için feda etmezmiş. Ülke ülke gezer, o ülkedeki krallara zenginliği ile hava atarmış. Yani burnu bir hayli havadaymış.

Gel zaman git zaman, günlerden bir gün Genç Padişah, Sopia Krallığı'na gitmek için yola çıkmış. Giderken de yanına altınlarla dolu sandıklarını almış. Halkının arasından yolda giderken tüccarların onun hakkında konuştuğu kulağına takılmış. Tüccarlar, iştihamla atında giden padişaha bakarak:

-Bu gencecik yaşında nasıl olurda bu kadar zengin olur?
Biz bu yaşlarımızda ağzımıza bir lokma girsin diye tarlalarda gecemizi gündüz ederdik.

Genç Padişah bu sözleri duyarak daha da böbürlenmiş. Onun zenginliği hakkında konuşulmasından zevk almış. Padişah ve ordusu az gitmişler, uz gitmişler, dere tepe düz gitmişler, çöllerde yürüyüp dağlarda gezmişler. Artık çok yorulmuş, çok açılmışlar. Sonunda varmışlar.

Sopia Sarayı'na girmişler, çıkmışlar Kral'ın yanına. Kral, misafiri olan Genç Padişah'a çok güzel sofralar hazırlatmış. Yol yorgunu padişah sofrada karnını doyurup oturmuş kralla konuşmaya. Kral:

-Yeniden sarayıma, krallığıma hoş geldin Genç Padişah. Uzun yollardan geldin. Umarım senin için yaptırdığım ziyafetleri beğenmişsindir.

Genç Padişah çokbilmiş bir tavırla, yüzünü buruşturarak konuşmuş:

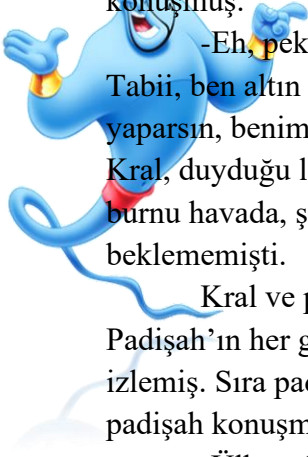
-Eh, pek benim ihtişamlı soframa benzemese de idare eder. Tabii, ben altın soframa alıştığım için seninki bana sönük geldi. Ne yaparsın, benim gibi olmak da zor işte.

Kral, duyduğu laflar karşısında ağzı açık kalmış. Genç Padişah'ın burnu havada, şımarık biri olduğunu duymuş ama bu kadarını da beklememişti.

Kral ve padişah sohbet etmeye devam etmiş. Kral, Genç Padişah'ın her geçen saniye nasıl biri olduğunu hayret ederek izlemiş. Sıra padişahın bizzat getirdiği altınları vermeye gelince padişah konuşmaya başlamış:

-Ülkemden getirdiğim altınları kabul et. Gerçi bu benim altınlarımın yanında iğne kadar kalıyor ama olsun.

Kral hemen konuşmaya başlamış:

-Bunca zahmete gerek yoktu. Zaten benim krallığım zengin madenleriyle bilinir. Yani, bunca altının binlercesi benim krallığımda da var. Ama yine de nezaketin için teşekkür ederim. Genç Padişah, şaşırıp kalmış. Sopia Krallığı hakkında hiç böyle bir bilgi duymamış. Hemen söze atılarak:

-Ne yani, Sopia Krallığı benim ülkemden bile mi zengin? Kral, hafifçe başını aşağı yukarı sallamış. O sırada ise aklında kurduğu planı yürütmeye devam ediyormuş. Genç Padişah'ı büyük bir oyuna getirerek ona hayatında unutamayacağı bir ders vermek istiyormuş. Kral konuşmaya devam etmiş:

-Genç Padişah, eğer sen de istersen gel ülkelerimizi değiştirelim. Sen benim zengin krallığımla al, ben de senin ülkeni. Bu sayede sen daha da zengin olursun. Benden bile. Ama bir isteğim olacak. Bunun karşılığında bana altınlarının hepsini vereceksin.

Genç Padişah'ın gözleri duyduğu sözler karşısında fal taşı gibi açılmış. Nedenini bile sormadan hemencecik kabul etmiş. Kral ve padişah anlaşmışlar. Aradan günler geçmiş, haftalar geçmiş, aylar ve yıllar geçmiş. Ülkeler değişmiş. Ancak Genç Padişah, bir terslik olduğunu anlamış. Yeni ülkesine işçiler dağıtmış, her bir köşeyi aratmış. Ama ortada ne bir maden ne de tonlarca altın varmış. Genç Padişah oyuna geldiğini anlamış. Artık beş parasızmış. Altınlarının hepsini de Kral'a kanarak ona vermiş. Genç Padişah parasızlıktan, yoksulluktan kahrolmuş. Artık bu duruma dayanamayan padişahın halkı da eski ülkelerine yani Kral'ın ülkesine gitmişler. Kral, Genç Padişah'tan aldığı tüm altınları halkına dağıtmış; ülkesini geliştirmek için yatırımlar yapmış. Bu sayede ülkesi geliştikçe gelişip gitmiş. Genç Padişah

ise tek başına sarayında yaşlanıp gitmiş. Geriye de Kral'dan bir söz kalmış:

-Paran var diye böbürlenme. Günü gelir yoksul kalırsın. Paran var diye kendini üstün görme. Yardıma ihtiyacı olanlara dağıt, kendini geliştir ki daha da yükselesin.

Bize de bu masaldan ders çıkarmak düşer. Sakın ha zenginlik için kendinizi harcamayın. Zenginlik gelip geçer. Asıl önemli olan kalptir. Ama berrak bir kalp...

Yıldız JUMAKULYYEVA

Avcı ve Prenses

Bir varmış bir yokmuş...evvel zaman içinde, kalbur saman içinde develer tellal iken pireler berber iken ben babamın beşiğini tıngır mıngır sallar iken birden ip koptu, beşik devrildi. Babamın kafası yarıldı. Eyvah! Kaç kaçabilirsen dön köşeyi. Neyse sözü fazla uzatmayalım, masaldır bunun adı, tadını kaçırmayalım...

Bir ülke varmış Kaf Dağı'nın ardında, bir de bu ülkenin güzeller güzeli kızı Işık adında bir prenses yaşarmış bir gün prenses şatosundan ayrılıp dışarıya gezmeye çıkmış. Prensesin karşısına ormanda giderken bir avcı çıkmış, avcı pusuya yatmış, tavşanı öldürmek için bekliyormuş. Bunu gören prenses tavşanın kaçması için yüksek sesle avcıya bağırmış. Avcı ürküp yerinden sıçramış, prensese neden bunu yaptığını, avını kaçırdığını söylemiş. Prenses ise tavşana kıyamadığını, ölmesini istemediği için onu kaçırdığını anlatmış fakat avcı: “Peki, benim avım gitti; bunu nasıl ödeyeceksiniz?” deyince prenses ona, şatosuna girip istediğini yiyebileceğini söylemiş, avcı bunu hemen kabul etmiş.

Birlikte şatoya yürümeye başlamışlar. Yolda giderken prenses susadığını ve bu çeşmeden su içmek istediğini söylemiş. Avcı, tamam, demiş ve çeşmenin orda durmuşlar. Prenses suyunu içmiş ve yola devam etmişler. Az gitmişler, uz gitmişler, dere tepe düz gitmişler ve sonunda şatoya varmışlar. Muhafızlar prensesin yanında duran avcıyı görünce içeri almamışlar fakat prenses onlara avcının misafirleri olduğunu söylemiş.

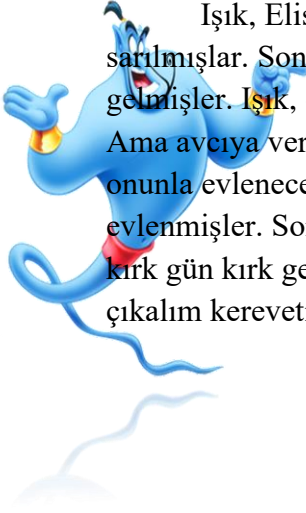
Avcı mutfığa geçmiş ve mutfakta olan yiyeceklere bakmış, bu yiyecekler leziz görünüyormuş, prenses ona hemen bir sofraya hazırlatmış. Avcı, güzelce bir ziyafet çekmiş prenses sayesinde ve son yemek gelmiş fakat avcı yemekte bir gariplik olduğunu ve

içine zehir konmuş olabileceğini söylemiş. Prenses, hemen bunun için yardımcısı Elis'i çağırmış; Elis, onun bebekliğinden beri olan yardımcısıymış fakat Işık, son zamanlarda yardımcısında bir tuhaflık olduğunu fark etmiyor değilmiş. Elis, içeri girdiğinde, "Bu yemeğin içine ne kattın?" demiş Elis ise: "Her zaman yaptığım gibi yaptım prensesim." demiş. Bunun üzerine prenses, yardımcısının boynundaki deniz atı dövmesini görmüş. Bu ülkede deniz atı dövmesi olan tek bir kişi varmış, kötü büyücü İris. Prenses, onun yardımcısı olmadığını ve kötü büyücü İris olduğunu anladıktan sonra elini hafif bir şekilde kılık değiştiren İris'in kolyesine götürmüş ve kolyeyi aşağı çekmiş. Yardımcısı sandığı Elis, aniden kötü büyücü İris'e dönüşmüş. Prenses, bağıırıp babasını ve hizmetkârlarını çağırmış. Bunun üzerine hizmetkârlar İris'i kollarından tutup zindana götürmüşler. Kolyesi de olmadığı için güçleri de ellerinden alınmış olan İris, çaresizce zindanın yolunu tutmuş.

Daha sonra prenses, avcıya teşekkür etmiş; eğer o olmasaymış şu anda o yemekleri yiyerek zehirlenebilirmiş. Avcı ise bunun sorun olmadığını ve asıl kendisinin ona teşekkür ettiğini söylemiş. Fakat unuttukları bir şey varmış, eğer -zindandaki- yardımcısı Elis büyücüye gerçek Elis neredeymiş? Bunun üzerine avcıyla beraber zindana inmişler ve Elis'i nereye sakladığını sormuşlar, İris ise buna cevap vermemiş. Büyücü, Elis'in yerine karşılık onun da zindan çıkacağına dair bir anlaşma yapmak istemiş. Prenses tam kabul edecekken avcı ona onun nerede olduğunu, onu zindandan çıkarmadan bulmanın bir yolu olduğunu söylemiş. Prenses ise bunu neden yapacağını sormuş, avcı ise tek bir şey demiş: "Eğer yerini bulursam seninle evlenmeme izin ver." demiş, prenses de bunu kabul etmiş.

İlk önce avcı ve prenses Su Perisi'ne gitmişler. Su Perisi onlara bir bileklik vermiş, bilekliğin üzerinde su simgesi ve papatya varmış. Bu bileklik, onun yerini bulmak için bir pusula görevi görecekmiş. Daha sonra ise Yeryüzü Perisi'ne gitmişler, o da bir kolye vermiş bundan sonra onları koruması için. Avcı kolyeyi, prenses ise bilekliği takmış ve son yer olan Sonsuzluk Perisi'nin yanına gitmişler. Peri, onlar için bir kapı açmış ve beraber bu kapıdan geçmişler. O anda bilekliği kullanarak yolu bulmaları gerekiyormuş. Gitmişler, gitmişler; saatler, günler geçmiş ve en sonunda bileklik yanıp sönmeye başladığında doğru yerde olduğunu anlamışlar. Bir kulübe varmış ahşap, içinde ise hapsolan Elis.

İşık, Elis'i gördüğüne çok sevinmiş ve birbirlerine sarılmışlar. Sonra ise bilekliği kullanarak kendi ülkelerine gelmişler. İşık, en yakın arkadaşını bulduğu için çok mutluymuş. Ama avcıya verdiği bir söz varmış, Elis'i bulması karşılığında onunla evlenecekmiş. Prensес sözünü tutmuş ve avcıyla evlenmişler. Sonsuza kadar çok mutlu olmuşlar, babası ise onlara kırk gün kırk gece düğün yapmış. Onlar ermiş muradına, biz çıkalım kerevetine.

Ceylin GÖYNÜK

Bulutların Üzerinde

Bir varmış; bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde. Develer tellal iken, pireler berber iken. Ben dedemin beşğini tıngır mıngır salları iken...

Çok uzak diyarlarda, bilinmezliğin ötesinde bir krallık varmış. Bu krallıkta ne türden canlı ararsan bulabilirmişsin. Kimse birbiriyle çatışmaz, herkes birbirini çok severmiş. Bu krallığın bir de yöneticileri varmış bir de. Kral ve kraliçe... Onların yanında sarayda yaşayan bir soytarıları da var. Çok boş boğazmış bu soytarı. Espriler yaparmış fakat kimse ağzını bile oynatmamış.

Tabii, bu krallıkta bazı varlıklar da yaşarmış. Periler, cadılar, devler... Ama bir varlık varmış ki kimseye görünmez, kimseyle konuşmamış. Hatta çoğu halk onun yüzünü bile görmezmiş.

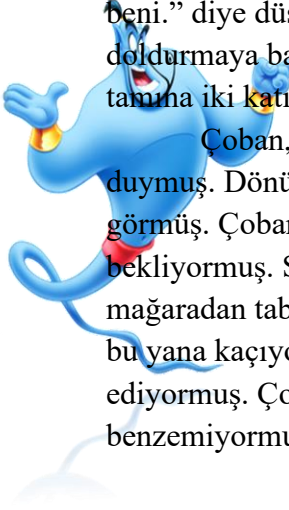
Sam adında yoksul bir çoban, bir ilkbahar günü koyunlarını otlaktan döndürürken gökyüzünde bir parıltı olduğunu fark etmiş. Önce bunun bir yıldız olduğunu düşünse de sonradan bunun bir yıldız olmadığını anlamış. Çünkü o şey bizim yoksul çobana doğru yaklaşıyormuş. Çoban, telaşlı bir şekilde etrafta koşuşturmaya başlamış. Koyunları bile ne olduğunu anlamamış, garip garip çobana bakıyorlarmış:

-Aman Allah'ım öleceğim! Ben daha çok gencim, diye etrafta koşuşturup duruyormuş. Aniden gürültülü bir ses gelmiş. Çoban sınıksıkı kapattığı gözlerini açmış ve etrafına bakınmaya başlamış. Koyunları yerinde duruyormuş. Açıkçası etrafta da bir değişiklik yokmuş. Çevresine bakınmaya karar vermiş. Biraz ilerde mor şıkların saçıldığını görmüş. Mor cisime doğru yürümüş yürümüş ve en sonunda ulaşmış. Yerde bir göçüğün içinde küçük bir elmas duruyormuş. Tabii, bizim çoban durur mu? Hemen

elması elinde almış. Aniden çok gürültülü bir ses yükselmiş yeryüzünde. Zavallı çoban bayılıvermiş birden.

Uyandıığında kendini yumuşak bir şeyin üzerinde bulmuş. Ayağa kalkmış ve etrafına balmış. Bulutların üzerindeymiş. Çoban, daha şaşkınlığını yitirmeden bir ses duymuş, bir fısıltı... Fısıltının geldiği yere doğru yürümüş. Sonunda bir mağaraya ulaşmış. Mağara, devasa bir dağın içerisindeymiş. Girişinde şöyle bir yazı görmüş çoban: Sakın Girmeyiniz! Bizim çoban, biraz meraklı olduğu için hemen içeri dalmış. İçeriye görünce gözlerine inanamamış. Mağaranın içi altınlarla, mücevherlerle, elmaslarla doluymuş. Çoban içinden: “Bu altınlardan birazcık alırsam zengin olurum. Fakirliğimden eser kalmaz. Hem kimseciklerde fark etmez beni.” diye düşünmüş ve ceplerine altınları ve elmasları doldurmaya başlamış. O kadar fazla doldurmuş ki kütlesi tamı tamına iki katına çıkmış.

Çoban, tam mağaradan çıkacakken bir kükreme sesi duymuş. Dönüp arkasına baktığında. Altından kocaman bir aslan görmüş. Çoban korkudan koşmayı unutmuş, yerinde bir ağaç gibi bekliyormuş. Sonunda aklına kaçma fikri gelmiş ve hemen mağaradan tabana kuvvet kaçmış. Bulutların üzerine bir o yana bir bu yana kaçıyormuş ama aslan da peşinden gelmeye devam ediyormuş. Çoban, yorulmaya başlamış fakat aslan hiç yorulmuşa benzemiyormuş.

Çobanın aklına, bulutlardan aşağıya atlama fikri gelmiş. Hemen koşturmuş ve kendi pamuk gibi görünen bembeyaz bulutlardan aşağı atıvermiş. Düşmeye başlamış. Düşmüş te düşmüş, düşmüş de düşmüş. En sonunda yavaş bir şekilde yere düşmüş. Koyunlar hâlâ yerinde duruyormuş.

Saat de hâlâ aynıymış. Çoban bunun bir rüya mı yoksa bir gerçek mi olduğunu

anlayamamış ve hemen ceplerini kontrol etmiş. Gerçekten de altınlar ve elmaslar ceplerinde duruyormuş. Çoban güle oynaya evinin yolunu tutmuş.

Aradan birkaç gün geçmiş. Bizim çoban çok garip bir rüya görmüş. Bir melek ona hırsızlık yapıp yapmadığını sormuş. Çoban ilk başta yalan söylese de melek gerçekleri biliyormuş. Çoban, o

rüyadan sonra kendini çok suçlu hissetmiş. Her gece af dilemiş. Ama affedilmeyeceğini düşünüyormuş.

Bir gece çaldığı tüm altınları ve elmasları bir masanın üzerine koymuş ve Allah'a dua etmiş:

-Allah'ım! Lütfen sabah uyandığımda bu altınlar mağaraya geri gitsin. Kendimi çok kötü hissediyorum.

Sabah uyandığında altınlar gerçekten de yokmuş. O gece rüyasında aslanı görmüş bizim çoban. Aslan, çobana teşekkür etmiş ve pişman olmasına çok sevinmiş. O günden sonra çoban bir daha hırsızlık yapmamaya yemin etmiş ve asla çalıp çırpmamış.

Aziz Efe ŞİMŞEK

Hayalin Ötesinde

Bir varmış bir yokmuş. Uzak bir diyarda, küçük bir kasabada, hayal gücüyle dolu genç bir kız olan Sadie yaşarmış. Sadie, sıradanlıktan sıkılmış, dünyayı keşfetmek ve hayallerini gerçeğe dönüştürmek istiyormuş. O, kasabanın dar sokaklarında gökyüzünü izleyerek uzak diyarlardaki dünyayı hayal edermiş En büyük tutkusu ise resim yapmaktı. Her fırsatta kağıtlara renklerle dünyalar yaratır, hayal gücünün sınırlarını zorlarmış.

Bir gün, Sadie'nin resimleri mucizevi bir şekilde gerçekleşmeye başlamış. Sadie, uykusundan uyandığında neye uğradığını şaşırarak Kâğıda çizdiği her detay, anında gerçek hayatta can buluyormuş. Bu olağanüstü yetenek, Sadie'ye dünyayı gezip görmek için bir fırsat sunmuş. Parayı biriktirip cesaretini toplayan Sadie, kasabanın sınırlarını aşarak yola çıkmış.

Yol boyunca, farklı kültürleri, muhteşem manzaraları ve ilginç yerleri keşfetmiş. Her adımda, resimlerinde gördüğü güzellikleri ve heyecanı gerçek hayatta deneyimliyor ve bir gün, karşısına çıkan büyüleyici bir krallıkta, bir prensle karşılaşmış. Prens, Sadie'nin güzelliği ve sanatı karşısında büyülenmiş. İkilinin arasında derin bir bağ oluşmuş ve zamanla birbirlerine âşık olmuşlar. Sadie, prensin yanında huzuru bulmuş ve onunla geçirdiği her anı değerli hissetmiş. Ancak, Sadie'nin içinde bir kararsızlık varmış. Gerçek dünyadaki maceralar ve prensle olan ilişkisi arasında bir seçim yapması gerekiyormuş. Ancak, Sadie'nin kalbinin sesi, ona doğru yolu gösteriyormuş. Gerçek mutluluğun, sevdikleriyle birlikte olmak ve tutkularını yaşamak olduğunu biliyormuş.

Sonunda, Sadie, prensle olan aşkını ve dünyayı gezmekten aldığı zevki birleştirmeye karar vermiş. Prens de Sadie'nin cesareti ve iç güzelliği karşısında etkilenmiş ve onunla birlikte maceralarla dolu bir yaşam sürmeye karar vermiş.

Böylece, Sadie'nin hikâyesi, gerçek mutluluğun iç güzellikten ve tutkudan geldiğini öğreten bir masal hâline gelmiş. Onun cesareti ve sadakati, insanlara hayatlarında doğru yolu bulmaları ve sevdikleriyle birlikte gerçek mutluluğu bulmaları gerektiğini hatırlatmış.

Zeynep Hüma GELERİ

Balık Prens

Bir varmış bir yokmuş. Uzak diyarların birinde bir krallık varmış. Bu krallığın namını duymayan kimse yokmuş, bir de zeki mi zeki bir padişahı varmış. Ne var ki bizim padişahın bir türlü çocuğu olmuyormuş. Bu sorunu çözmek isteyen padişah, ülkenin her bir yanına ona yardım edene krallık hazinesinden istediğini bir şeyi alabileceğine dair ferman yayınlamış.

Ertesi gün saraya yığınla insan gelmiş ancak kimse padişahın sorununa çözüm bulamıyormuş. Bir gün saraya eski balıkçı çizmeleri olan zayıf bir adam gelmiş. Padişaha yardım edebileceğini söylemiş. Adama bakan askerler dalga geçip nasıl yapacağını sormuşlar ama nafile. Balıkçı adam ağzını açmıyormuş. Bu durumu öğrenen padişah adamı huzuruna çağırılmış. Padişahın huzuruna gelen balıkçı cebinden bir şişe çıkarmış ve padişaha: “Bu şişede sadece bir yudumluk iksir var. Bu iksiri içerken ne düşünürsen o gerçek olur.” demiş. Bunun üzerine padişah tam soru soracakken adam gitmiş.

Akşam yemeğinden önce padişah iksiri içmeye karar vermiş ve düşünmeye başlamış. Genç, yakışıklı, zeki, uzun boylu bir oğlan düşünmüş. Tam iksiri içiyorken hizmetçisi içeriye üstünde kocaman bir somon balığı olan tabakla içer girmiş. Padişahın akli bir anda tabaktaki balığa takılmış. Padişah başta korksa da bir şey olmayacağını düşünüp yemeğini afiyetle yemiş.

Aradan uzun zaman geçmiş. Padişahın eşi hamile kalmış. Günler kum tanesi gibi akarken doğum zamanı gelmiş çatmış. Herkes sarayın önüne toplanmış yeni prenslerini bekliyormuş. Herkes heyecanla çocuğu beklerken bir anda odada çılglık sesleri duyulmaya başlamış. Ne olduğunu anlayamayan padişah, koşarak

bebeğine bakmaya gitmiş ancak gözlerine inanamamış. Bebek insan gibi bir vücuda ancak tıpkı bir balık gibi yüzgeçlere sahipmiş. Halkının feryatlarına dayanamayan padişah, bebeği halkına göstermiş. Şoka uğrayan halk, bu duruma bir anlam verememiş. İşte bizim balık prensin hikâyesi burada başlamış.

Aradan zaman geçmiştir. Bizim balık prens, kocaman ve yaramaz bir delikanlı olmuş. Asla söz dinlemez, yaramazlıktan başka bir şey bilmezmiş. Bir akşam yemeğinde babası artık fazla vaktinin kalmadığını, tahta geçme zamanının geldiğini ancak geleneklerden dolayı bir ünvana sahip olmadan bunu yapamayacağını söylemiş. Bunu öğrenen prens, bir yolculuğa çıkmaya karar vermiş. Altına bir tekne, yanına yetecek kadar altın ve günlüğünü almış açılmış sulara.

Az gitmiş uz gitmiş dere tepe düz gitmiş. Varmış mı en sonunda bir adaya. Hemen teknesini bağlamış çıkmış adaya. Etrafta biraz gezdikten sonra bir duman görmüş. Hemen oraya doğru yol almaya başlamış. Biraz ilerledikten sonra bir köy görmüş. Tabelada Erdem köyü, yazıyormuş. Köy meydanında dolaşırken halka sorular soymaya başlamış ancak halk bilgeyi bulması gerektiğini söylüyormuş. Bizim prens, bilge denen adamı nasıl bulacağım derken imdadına küçük bir kız yetişmiş ve üstünde “Yolcuların yolu” yazan bir tabela göstermiş. Bu yol, herkesi istediği yere çıkarır; sadece düşün, demiş. Bizim prens tabelayı incelerken küçük kız bir anda yok olmuş. Başka çaresinin olmadığını anlayan prens yola koyulmuş.

Önce yeşil ormanlardan, akarsulardan geçmiş. Ardından kurak çöllerden, buz gibi diyarlardan gitmiş. Sonunda yol bir göle bağlanmış. Etrafta üzerinde üç erdem, yazan dikili taşlar varmış. Bizim prens, bu taşlara bakarken göletin ortasında havada gibi

duran, oturan bir adam görmüş. Yanına gitmek için suya ayak bastığında suda yürüyebildiğini görmüş. Buna bir anlam verememesine rağmen adamla konuşmaya gitmiş. Daha ağzını açmadan adam: “Üç erdem. Eğer üç erdemi de başarıp iyi bir insan olduğunu kantılar isen kendi ünvanına sahip olabilirsin.” demiş. Hiçbir şey anlamayan prens gözünü tekrar taşlara dikmiş. Üzerinde dürüstlük, yardımseverlik ve fedakârlık yazıyormuş. Bunları nasıl yerine getireceğini anlayamayan prens, tekrar yola koyulmuş.

Üç günlük yolculuğunun sonunda bir hana rastlamış. Çok yorgun olduğu için handa biraz dinlenmeye karar vermiş. İçeri girdiğinde boş gördüğü bir masaya oturmuş ve taşlardaki yazıları bir daha düşünmüş. Ardından bir oda kiralamak için hancıyı aramaya koyulmuş. Bizim prens, hancıyı ararken samanlıktan korkunç çığlıklar gelmeye başlamış. Meraklı prens, merakına yenik düşmüş ve çığlıkların olduğu yere doğru koşmaya başlamış. Burnuna gelen duman kokularının ardından her yere yayılan korkunç alevleri görmüş. Kaçan insanlardan biri “Ejderhaaa!” diye bağırmaya başlamış. Daha önce hiç ejderha görmeyen prens, alevlere koşar adım atlamış. Karşısında simsiyah, parlak pulları olan bir ejderha duruyormuş. Ejderha, bizim prensi görmemiş. Prens yerde gördüğü tırpanı kapıp ejderhanın arkasındaki platforma çıkmış. Doğru zamanı kollayan prens, olan gücüyle elindeki tırpanı ejderhaya saplamış. Aniden irkilen ejderha, kuyruğunu acıyla sağa sola savurmaya başlamış. Şans ya, bizim prens kaçamadan ejderhanın keskin kuyruğu prensin sol serçe parmağını koparmış. Olayın ciddiyetini fark etmeden kaçan prens, kendini dışarı atmış. Gözlerini eline çevirdiği anda bayılıp kalmış.

Tekrar uyandığında etrafında bir sürü insan görmüş. Onun uyanmasıyla beraber hepsi susmuş. İçlerinden biri prene nasıl

olduğunu sormuş. Prens hemen serçe parmağına bakmış ancak parmağı yerinde yokmuş. Bir şey hissetmemesine rağmen hâlâ korktuğu için, “bilmiyorum.” diye cevaplamış. Birkaç gün handa dinlenen prens zaman kaybetmek istemediğinden tekrar yola koyulmaya karar vermiş.

Az gitmiş, uz gitmiş dere tepe düz gitmiş. Birkaç gün sonra varmış mı yolu bir çöle. Nereye gideceğini şaşırان prens, biraz duraksamış. Yanına, akıl ederek aldığı sudan içmeye başlamış. Tam tekrar yola koyulacakken biraz ileride yerde yatan insan benzeri bir şey görmüş. Yine merakına yenik düşerek oraya doğru yol almış. Bir de ne görsün? Dünyalar güzeli bir peri, yerde yatıyormuş. Perilerin suda yaşadığını bilen prens, onun nasıl buraya geldiğine bir anlam verememiş ancak suya ihtiyacı olduğunu bildiği için ona suyundan içirmiş. Az bir süre sonra peri kendine gelip prensi teşekkür etmiş ve iyiliğinin karşılıksız kalmayacağını söyleyerek ona altından yapılmış bir hançer hediye etmiş. Başta almak istemeyen prens sonrasında hediye kabul etmiş ve yine koyulmuş yollara.

Bu seferki yolculuğunda buz adalarında bulmuş kendisini. Biraz gezdikten sonra burnuna mis gibi yemek kokuları gelmiş. Kokuları takip eden prens, kocaman bir mağaraya denk gelmiş. Yine merakına yenik düşen prens, dalmış mağaranın içine. Mağaranın içinde bir insan için çok büyük eşyalar varmış. Hemen dolaba tırmanan prens, ocağa doğru yürümeye başlamış. Aniden gelen adım sesleri ile irkilip bir kabın arkasına saklanmış. İçeri kocaman bir dev girmiş ve telaşlı telaşlı ocağa doğru yürüyüp çekmeceleri karıştırmaya başlamış. Bir anda: “Buldumm!” diye bağırıp sevinmeye başlamış. Kafasını saklandığı yerden çıkaran prens, devin elinde kocaman bir elmas görmüş. Ardından ocağın

başında ısınırken gelen adım sesler ile tekrar irkilip eski yerine saklanmış. Bu sefer, mağaraya farklı bir dev ıslık çalarak girmiş. Açık dolapları görünce bir anda ıslık çalmayı bırakan dev, koşarak ocağa doğru yaklaşmış ve: “Hayırr!” diye bağırmaya başlamış. Devın elmasınının çalındığını anlayan prens, saklandığı yerden çıkıp deve seslenmiş. Bir anda irkilen dev: “Kim var orda?” diye bağırılmış. Prensi gören dev, başta şaşırılmış ancak elması onun aldığı düşünerek prensi tutup havaya kaldırmış. Bizim prens çığılık atarak kendisinin olmadığını, her şeyi anlatacağını söylemiş. Her şeyi olduğu gibi anlatan prens, devın güvenini kazanmış. Onu ödüllendirmek isteyen dev, ona bembeyaz bir at hediye etmiş. Deve teşekkür eden prens, yemek yedikten sonra tekrar koyulmuş yollara.

İki günlük yolun ardından tekrar ırmaklar akan yemyeşil diyarlara varmış. Yolculuğuna başladığı “Yolcuların yolu” yazan tabelayı tekrar görmüş ve umutsuzluk içinde gölete doğru yol almış. Bilgeyi tekrar eski yerinde gören prens hemen anına gitmiş. Bilge, daha prens konuşmadan yolculuğunun nasıl geçtiğini sormuş. Her şeyi tane tane anlata prens, artık bir ünvana layık mıyım diye sormuş bilgeye. Bilge: “Kendini kanıtladın, hayatın sana sunduğu her türlü zorlukla başa çıkabildin ve erdem sahibi birisi olduğunu kanıtladın.” demiş. Bunu duyduğuna çok sevinen prens, ünvanının ne olacağını sormuş merakla. Bilge: “Sadece kendin ol yeter.” diyerek onun seçmesini söylemiş. Bunun üzerine biraz düşünen prens: “Ben prensim, Balık Prens'im, ünvanım da bu olmalı.” demiş ve Balık Prens olmayı seçmiş. Bunun üzerine gülen bilge, sudan bir kılıç çıkarmış ve bunu bizim Balık Prens'e vermiş. Kılıcın üstünde bir ejderha, su matarası ve güzel bir kısrak varmış. Ardından bilge: “Bu kılıca ünvanın gibi sahip çık, her

zaman yanında taşı. Eğer bunları yaparsan kılıç asla körelmez.” demiş. Artık bir ünvana sahip olmanın verdiği zevkle atına binen Balık Prens, tekrar ülkesine dönmüş ve hükümdarlığın başına geçmiş. O günden sonra Balık Prens’in maceraları destanlar olarak nesilden nesile anlatılmış.

M. Faik YILDIRIM

Yiğit ve Arap

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde, pireler berber iken ben babamı beşiğinde tıngır mıngır salları iken... Eski zamanlarda Yiğit diye bir aslan varmış. Ama akılsızın tekiymiş. Anası Yiğit'i hep uyarır, aklını başına toplamasını söylemiş. Fakat Yiğit hep kör inat ve akılsızlık içinde hayat sürmeye devam ediyormuş.

Bizim Yiğit'in babası rahmetli olmuş. Hâl böyle olunca eve para girmemiş ve fakir kalmışlar. Babasının bir eşeği varmış. Bir gün, anası artık parasızlıktan dayanamayınca, Yiğit'e: "Koş oğlum da uzaklardaki şehir merkezindeki pazara git de eşeği açık arttırmaya sok, bir güzel sat, parayı da eve getir demiş." Pazar da yakın yerde değilmiş, eşek üzerinde neredeyse 4 gününü almış.

Bizim Yiğit, atlamış eşeğin sırtına bir de kalın bir sopa bulmuş yırtıcı hayvanlara ve eşkiyalara karşı kendini korusun diye. Bizim Yiğit, anasına Allah'a ısmarladık, dedikten sonra koyulmuş yola. Az gitmiş, uz gitmiş, dere tepe düz gitmiş. İkinci günde karşısına bir Arap çıkmış. Arap, Yiğit ile konuşmak istemiş. Bakalım ne demiş? "Yolcu adın nedir? Yolun nereye düşer?

Nereden geliyorsun?" Bizim Yiğit, soruları bir bir cevaplamış. Ama bilmiyormuş ki Arap'ın eşkiya olduğunu. Arap'ın sorularını cevapladıktan sonra eşeği satacağını söylemiş. Arap, bizim Yiğit'in saf ve akılsız olduğunu fark etmiş. Yiğit'e şöyle demiş: "Yiğit, istersen yüklü bir paraya senin eşeği satın alabilirim, ben çok zengin bir insanım." demiş. Yiğit, Arap'ın zengin olduğunu duyunca ve eşeği

yüklü bir miktara satabileceğini öğrenince mutlu olmuş. Ama Arap'ın onu kaçıracağını ve eşeğini alacağını hiç düşünmemiş.

Arap'ı takip etmeye başlamış bizim Yiğit. Az gitmişler, uz gitmişler, dere tepe düz gitmişler. Sonunda Arap, onu evim dediği bir mağaraya sokmuş. Yiğit, mağaraya girmiş. Bir de ne görsün...Her yerde, altınlar, zümrütler, elmaslar, yakutlar ve değerli taşlar varmış. Ama o anda arkasından pat diye ses duymuş. Bir de ne görsün. Kapı kapanmış, anlamış ama nfile çaba, kapıyı açmaya çalışıyormuş ama açamıyormuş. Arap'ı dövmek istemiş ama Arap'ın silahları varmış. Arap: “Hiçbir şey yapma ve beni takip et, yanlış bir hareket yaparsan seni öldürürüm.” demiş. Eşeğini orada bırakmak istemiyormuş Yiğit ama ne yapsın. Can maldan tatlı tabii, eşeği orda bırakıp Arap'ı takip etmiş.

Arap, hizmetçilerini çağırıp Yiğit'i zindana atmalarını söylemiş. Atmışlar bizim Yiğit'i zindana. Yiğit, ağlamış saflığına ve akılsızlığına. İlk önce hücrelerini incelemiş. Hücrenin içinde sadece yatak, su testisi, tuvalet ve 1 parça ekmek varmış. Yiğit, ilk önce hücrenin demirlerini zorlamış. Bakmış ki açılmıyor, bu sefer etrafına daha ayrıntılı bakmaya karar vermiş. Her yere bakmış. En son tavana bakmış

ve tavadaki havalandırma deliğine bakmış.

Delik, onun geçemeyeceği kadar küçükmüş. Bari içinde bir şey

vardır bir bakıvereyim, demiş. Bakmış içine ve demir parçası çıkmış içinden. Hizmetçiler demiri orda bırakmış ve almayı

unutmuşlar. Bizim Yiğit kaba kuvvet uygulamış demirlere. Demirler açılmış ve bizim Yiğit aradan geçerek kurtulmuş.

Demir parçasını almış gene eline. Oradan geçen bir muhafızı bayıltmış. Onun kıyafetlerini giymiş. Silahını almış. Muhafız kıyafeti giydiği için herkesin içinde dolaşabiliyor ve hiç kimse ona bir şey demiyormuş. Girişe gitmiş. Bir bakmış kapı açık. Kimseye çaktırmadan cebine doldurabildiği kadar altın, zümrüt, elmas doldurmuş. Hiç kimse oraya bakmadan kaçmış. Eşeği dışarıdaymış. Eşeğin boynundaki düğümü çözmüş ve oradan kaçmış.

Gene yollara düşmüş. Az gitmiş, uz gitmiş, dere tepe düz gitmiş. Direkt evine varmış. Anası Yiğit'in eşeği satmadığını görünce ağlamış. Gene parasız kaldılar sanmış. Ama Yiğit, cebindeki değerli taşları göstermiş. Ana oğul sarılmışlar birbirlerine. Gel zaman git zaman, Yiğit zenginmiş. Aklı başına ermiş, otuzlu yaşlarına gelmiş. Güzel mi güzel bir kızla evlenmiş. Çocukları olmuş. Yiğit mutlu ve sağlıklı bir hayat sürmüş

Ege Burak KARAGÖZ

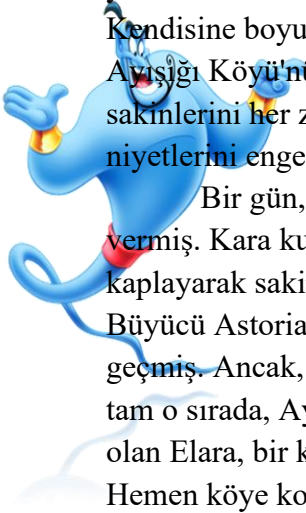
Ayışığı Köyü

Uzun zaman önce, zamanın unuttuğu bir dönemde, Cennet Dağları'nın eteklerinde, Yıldızlar Vadisi adında bir yer varmış. Yıldızlar Vadisi, muhteşem dağ manzaralarıyla çevrili, gizemli ve büyümlü bir vadide yer alıyormuş. Bu vadide, yıldızların ışığı altında parlayan bir köy bulunmaktaymış: Ayışığı Köyü.

Ayışığı Köyü, insanlarla birlikte Elflerin, cücelerin, perilerin ve daha birçok fantastik varlığın barış içinde yaşadığı bir yermiş. Ancak, köyün huzurunu tehdit eden bir karanlık güç varmış: Kara Büyücü Maldran. Maldran, Cennet Dağları'nın yükseklerindeki karanlık kulesinde yaşayan güçlü bir büyücüymüş. Kendisine boyun eğmeyen herkesi yok etmeye kararlıymış. Ancak, Ayışığı Köyü'nün koruyucusu olan Büyücü Astoria, köyü ve sakinlerini her zaman koruyup kollamış. Maldran'ın kötü niyetlerini engellemek için sürekli olarak mücadele ediyormuş.

Bir gün, Maldran, Ayışığı Köyü'ne saldırmaya karar vermiş. Kara kulesinden fırlayan karanlık büyülerle köyü kaplayarak sakinlerini korku içinde bırakmış. Ayışığı Köyü halkı, Büyücü Astoria'nın liderliğinde, büyülerini kullanarak savunmaya geçmiş. Ancak, Maldran'ın karanlık güçleri çok fazlamış. İşte, tam o sırada, Ayışığı Köyü'nün en genç ve cesur sakinlerinden biri olan Elara, bir keşif gezisi sırasında Maldran'ın planlarını duymuş. Hemen köye koşmuş ve Büyücü Astoria'ya haberi vermiş. Astoria, Elara'nın cesaretinden etkilenmiş ve ona karanlık güçlere karşı savaşta yardım etmesini söylemiş. Elara, hiç tereddüt etmeden kabul etmiş.

Birlikte, Ayışığı Köyü halkıyla Maldran'ın karanlık güçlerine karşı koymak için bir plan geliştirmişler. Büyücü Astoria, Elara'ya özel

bir görev vermiş: Maldran'ın kalesine sızıp onun büyü kitaplarını ele geçirmek ve onun gücünü kırmak. Elara, cesareti ve zekâsıyla Maldran'ın kalesine girmiş. Engellerle dolu bir yolculuktan sonra nihayet büyü kitaplarına ulaşmış. Ancak, kitapları almak kolay değilmiş. Maldran'ın korumaları ve tuzakları, Elara'nın kararlılığını sınamış.

Sonunda, Elara başarmış. Maldran'ın büyü kitaplarını ele geçirmiş ve Ayışığı Köyü'ne geri dönmüş. Büyücü Astoria, Elara'nın cesaretini ve başarısını tüm halka övmüş. Maldran'ın karanlık güçlerini kırmak için kitapları kullanarak büyüdü bir kalkan oluşturmuşlar.

Ayışığı Köyü halkı ve Elara, birlikte Maldran'ın karanlık güçlerine karşı savaşta zafer kazanmışlar. Maldran, artık Ayışığı Köyü'nü tehdit etmiyormuş. Elara, Büyücü Astoria'nın yanında büyümeye ve öğrenmeye devam etmiş. Yıldızlar Vadisi'nin huzurunu korumak için güçlerini birleştirmişler ve birbirlerine olan inançlarıyla her zaman zafer kazanmışlar. Böylece, Ayışığı Köyü'nün hikâyesi, cesaretin ve dayanışmanın gücünü göstererek sonsuza dek hatırlanacakmış.

Elif Ayşe AYKIR

Rüzgârın Dansı

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde, kalbur saman içinde; pireler berber, develer tellal iken, ben anamın beşiğini tıngır mıngır sallan iken bir zamanlar, küçük bir köyde yaşayan genç bir kız varmış adı Leyla. Leyla, köyünde herkes tarafından sevilen, özgür ruhlu bir kızmış. Köyünde herkes birbirini tanırken ama Leyla'nın içindeki özgürlük ateşi onu diğerlerinden farklı kılıyormuş.

Bir gün, köylerine yakın bir ormanın derinliklerinde dolaşırken, eski bir ağacın altında tuhaf bir şey bulmuş. Bir tane sihirli bir rüzgâr tüpüymüş. Rüzgâr tüpünün içinde renkli tozlar varmış ve tüpün ucuna üflediğinizde, içindeki tozlar rüzgarla birlikte uçarak insanın etrafında dans etmeye başlamış. Leyla, bu sihirli rüzgâr tüpünü bulduğunda içindeki renkli tozları rüzgârın özgürlüğüyle dans etmeye karar vermiş. Ancak, köyündeki diğer gençler Leyla'nın bulunduğu sihirli tüpü kıskanarak ondan almak istemişler. Leyla, rüzgârın özgürlüğüyle dans eden tozları paylaşmaya kararlıymış ve köyünün dışındaki herkesin bu özel anı yaşamasını istiyormuş.

Bir gün, köyde bir festival düzenlenmeye karar verilmiş. Leyla, sihirli rüzgâr tüpünü festivalin merkezine yerleştirmiş ve tüm köylülere onunla birlikte dans etmelerini teklif etmiş. İlk başta insanlar tereddüt etmiş, ancak Leyla'nın neşesi ve özgür ruhu, diğerleriyle paylaştığı bu sihirli anın güzelliğini anlamalarına yardımcı olmuş.

Festival boyunca, köylüler bir araya gelip sihirli rüzgâr tüpüyle dans etmişler. Renkli tozlar rüzgarla birlikte uçuşurken

insanların yüzlerinde gülücükler belirmiş. Bu özel an, köydeki herkesin kalbinde özgürlük ve dayanışma duygularını uyandırmış.

Leyla, sihirli rüzgâr tüpünü köyüne getirdiği için gururlu ve mutlu bir şekilde yaşamış. Köy, artık sadece bir yer değil, özgürlük ve birlik duygularının bir araya geldiği bir yer hâline gelmiş. İnsanlar, Leyla'nın öncülüğünde, özgürlüğün gücünü keşfetmişler ve bu sihirli an, onların hayatlarında unutulmaz bir iz bırakmış.

Hikmet Utku UĞURLU

Yıldız Tozu Fabrikası

Bir zamanlar, büyük bir şehirde, gri ve monoton bir yaşam sürdüren insanlar varmış. Günlerini ofislerde, fabrikalarda veya alışveriş merkezlerinde geçiriyorlarmış. Ancak bir gün, şehrin kenarında gizemli bir fabrika inşa edilmiş. Bu fabrikanın adı Yıldız Tozu Fabrikasıymış. Yıldız Tozu Fabrikasının sahibi Bay Düş Hayal'miş. Bay Düş Hayal, insanların hayallerini gerçeğe dönüştürebilen özel bir toz üretiyormuş. Bu toz, sadece bir tutamı alındığında bile insanları yaratıcılıklarıyla dolu bir dünyaya götürebiliyormuş.

Bir gün, şehirde sıkıcı bir rutin içinde yaşayan küçük bir kız olan Ela, Yıldız Tozu Fabrikasını keşfetmiş. Meraklı Ela, fabrikayı ziyaret ettiğinde, Bay Düş Hayal'den bir miktar yıldız tozu istemiş. Bay Düş Hayal, Ela'ya bir torba dolusu toz vermiş ve ona kullanması için talimatlar vermiş. Ela, eve döndüğünde yıldız tozunu denemeye karar vermiş. Bir tutam tozu avucuna almış ve gökyüzüne doğru üflemiş. Birdenbire, etrafında renkli yıldızlar belirmeye başlamış. Ela, bu yıldızlar arasında dolaşırken hayal gücünün sınırlarını keşfetmiş. Rüyalarını gerçeğe dönüştürmüş, yeni dünyalar keşfetmiş ve yaşamın ne kadar renkli olabileceğini fark etmiş.

Ela, yıldız tozunu kullanarak şehri renklendirmeye başlamış. Gri duvarları rengarenk boyalarla süslemiş, gri sokakları renkli taşlarla döşemiş ve insanların hayal güçlerini canlandırmış. İnsanlar, Ela'nın yaptıklarını görünce ona katılmaya başlamışlar ve birlikte şehirlerini yeniden hayal güçlerine dayalı bir yer hâline getirmişler. Yıldız Tozu Fabrikasının mucizevi gücü, insanların yaşamlarına neşe, coşku ve yaratıcılık getirmiş. Artık herkes, hayal

güçlerini kullanarak daha mutlu bir yaşam sürüyormuş ve böylece, Yıldız Tozu Fabrikasının ışığı altında, şehirdeki insanlar gerçek mutluluğu bulmuş. Umarım bu modern masalı beğenirsiniz! Başka bir masal veya hikâye isterseniz, memnuniyetle yazabilirim.

Ela'nın renkli hayal gücü, şehre sadece renkler getirmekle kalmamış, aynı zamanda insanların kalplerini de ısıtmış. İnsanlar, birbirleriyle daha fazla etkileşime girmeye, birbirlerini dinlemeye ve birlikte çalışmaya başlamışlar. Yıldız Tozu Fabrikasının mucizevi tozuyla, şehir bir kez daha canlanmış. Ancak, bu mutlu günlerin birinde, Bay Düş Hayal'in kardeşi olan Bay Kara Keder, fabrikayı ele geçirmek istemiş.

Kara Keder, insanların mutluluğundan hoşlanmıyormuş ve kardeşinin fabrikasını kapatıp insanların hayal güçlerini yok etmek istiyormuş. Kara Keder, fabrikaya saldırmaya karar vermiş ve fabrikanın kapısını kırarak içeri girmiş. Ancak, Ela ve şehir halkı, Kara Keder'i durdurmak için bir araya gelmiş. Birlikte, Kara Keder'in kötü niyetlerine karşı mücadele etmişler ve onu fabrikadan uzaklaştırmışlar. Ela ve diğerleri, fabrikayı korumak ve insanların hayal güçlerini canlı tutmak için bir arada durmaya karar vermişler. Onlar, Yıldız Tozu Fabrikasının mucizevi gücünü koruyarak şehirlerine mutluluk getirmeye devam etmişler. Herkes, birlikte çalışmanın ve birbirlerine destek olmanın gücünü keşfetmiş. Böylece, Ela'nın cesareti ve insanların dayanışmasıyla, Yıldız Tozu Fabrikası'nın ışığı hiç sönmemiş. Şehirdeki insanlar, hayal güçlerini kaybetmeden mutlu bir şekilde yaşamaya devam etmişler. Yıldız Tozu Fabrikası'nın mucizevi gücüyle, şehirdeki insanlar her gün yeni maceralara atılıyor ve hayallerini gerçekleştiriyormuş. Renkli sokaklarında, insanlar birbirlerine destek oluyor, birlikte dans ediyor ve yaşamlarının tadını

çıkarmıştı. Ancak bir gün, şehrin dışından gelen karanlık bir tehdit ortaya çıkmıştı.

Zifiri karanlık ormanın derinliklerinden, kötü niyetli bir büyücü çıkmıştı. Büyücü, şehri ele geçirmek ve Yıldız Tozu Fabrikasının gücünü kullanarak kendi kötü amaçlarına hizmet etmek istiyordu. Büyücünün güçleri, başlangıçta şehri kaplayan neşe ve coşkuyu zayıflatmıştı. İnsanların hayal güçleri bulanıklaşmış ve korku içinde kalmışlar. Ancak Ela ve şehir halkı, umutsuzluğa kapılmadan mücadele etmeye karar vermişti.

Ela, Yıldız Tozu Fabrikası'ndan bir torba dolusu toz alarak büyücüyle yüzleşmeye karar vermişti. Torbayı açtığı anda, tozun ışığı etrafa yayılmış ve şehri yeniden aydınlatmıştı. Bu ışık, insanların kalplerindeki karanlığı dağıtmış ve onlara umut vermişti. Şehir halkı, birlikte çalışarak büyücünün kötülüklerine karşı mücadele etmişti. Hayal güçlerini birleştirerek büyücüyü alt etmişler ve şehirlerini karanlıktan kurtarmışlar. Yıldız Tozu Fabrikası'nın ışığıyla, şehir yeniden eski neşesine kavuşmuştu.

Ela ve şehir halkı, yaşamlarını renklendiren ve hayallerini gerçekleştiren Yıldız Tozu Fabrikasının gücünü kutlamışlar. Artık, şehirleri herkesin mutlu ve huzurlu bir şekilde yaşayabileceği bir yer hâline gelmişti. Böylece, Ela'nın cesareti ve şehir halkının dayanışmasıyla, Yıldız Tozu Fabrikasının ışığı hiç sönmemişti. İnsanlar, hayal güçlerini kaybetmeden ve birbirlerine destek olmaya devam ederek mutlu bir şekilde yaşamlarını sürdürmüşlerdi.

Nuri DÖNMEZ

Asa'nın Dili

Bir varmış bir yokmuş... Evvel zaman içinde kalbur saman içinde bir kral bir de kraliçe varmış. Bu kral ve kraliçenin Pişin isminde bir kızları varmış. Kraliçe kızına kötü davranışlar sergilerken kral, kızına karşı her zaman iyi yaklaşmış ve onu sevmiş.

Bir gün kral tüm halka ve askere:

-Yarın Pakistan topraklarına bir seferde bulunacağız herkesin haberi olsun, demiş.

Bunun üzerine Pişin, babasından onu da sefere almasını istemiş

fakat kral bu duruma karşı kızına bunu yapamayacağını çünkü

sayaşın onun için tehlikeli ve güvensiz bir ortam olduğunu

söylemiş. Pişin, bu durum karşısında odasında babasını ikna etmek

için kara kara düşünürken camdan içeriye bir asa fırlamış. Sesi

duyan tüm saraydakiler odaya girmiş ve önce Pişin'in sağlığı

yerinde mi diye baktıktan sonra ona neler olduğunu sormuşlar.

Pişin, tek bildiği şeyin asanın odaya girip camı kırmasıymış

ama buna inanmayan kraliçe Pişin'in yalan söylediğini düşünerek

onu azarlamış ve bu sırada kraliçenin her kötü sözünde asa daha da

sivrileşmiş. Sonunda yarın olmuş ve kral, ordusuyla sefere çıkmak

için yola çıkmış fakat odaya giren asa, kralın peşinden uçarak

geliyormuş. Bu durum karşısında kral asayı tutmuş ve sefere

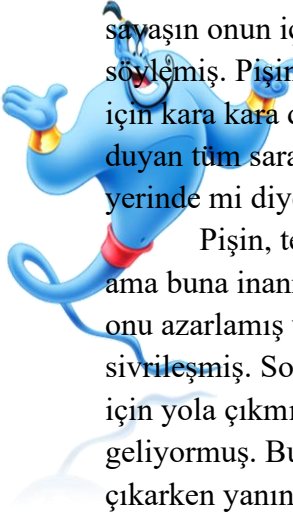
çıkarken yanında götürmüştü. Asaya her baktığında asanın biraz

daha da sivrileştiğini gören kral, bu durum karşısında asayı yolda

birakıp gitmeyi denemiş. Ama bir süre sonra asa tekrardan

peşlerinden gelince bu sefer kral, asayı denize atmış. Fakat asa

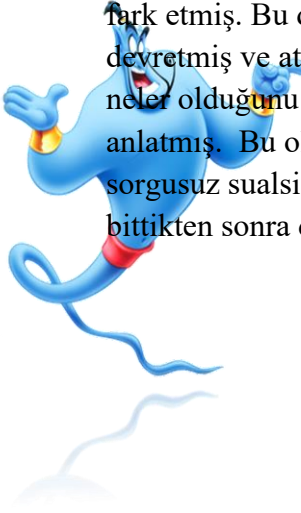
tekrardan kral ve ordusunun peşinde düşmüş.

Tam bu sıralarda sarayda kraliçe, Pişin'i kölesi gibi kullanmaya başlamış. Bu duruma karşı sesini çıkaramayan üzgün Pişin, odasına geçip ağlamaya başlamış. O sırada Pişin ağlarken de kralın yanındaki asa önce nemlenmiş sonra ise iyice ıslanmış. Saraydaki Pişin ise bir andan ağlarken bir yandan da babasından geri dönmesi için dualar etmiş. Pişin tam bunları söylerken de kralın yanındaki asa:

-Hey kral, senin kızın o sarayda güvende değil. Sen onu savaş alanından uzakta tutmaya çalışırken kraliçeye yakınlaştırdın. Git ve kızına yardım et.

Bu sesi ilk duyduğunda kral, yardımcılarında geldiğini sanmış fakat asaya baktığında artık, asanın bir ağzı da olduğunu fark etmiş. Bu durum karşısında kral, ordusunu Mareşal'e devretmiş ve atını alıp hızla saraya dönmüş. Kızının yanına gidip neler olduğunu sormuş. Kızı korka korka olup biten her şeyi krala anlatmış. Bu olaylar karşısında çok sinirlenen kral, kraliçenin sorgusuz sualsiz derhal sürgüne gönderilmesini emretmiş. Her şey bittikten sonra da asa geldiği yerden geri dönmüş.

Ayaz Demir EREK

Fare ve Aslan

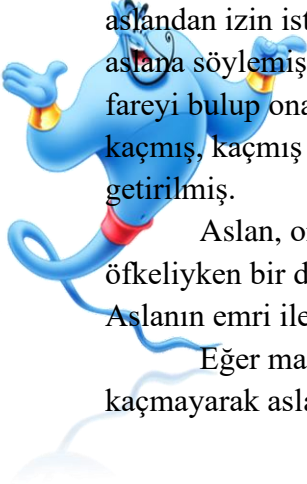
Bundan yıllar yıllar önce kâinatın en büyük ormanlarının birinde çok zeki, lider ruhlu, güçlü, tek eliyle 5 ağacı devirebilen bir aslan varmış.

Bu aslan çok güçlüymüş, herkes ondan korkar, onu görünce kaçacak delik ararmış. Ormanın kralıymış o, ondan habersiz hiçbir şey olmasını istemezmiş, ondan habersiz kuş dahi uçamazmış bu ormanda, olursa da olanları fena şekilde cezalandırmış.

Bir ilkbahar günü bir fare, kaybolduğu için yolu ormana düşmüş. Düşmüş düşmesine de ormana girerken ormanlar kralı aslandan izin istememiş. Onu gören diğer hayvanlar, hemen onu aslana söylemiş. Aslan, bu duruma çok sinirlenmiş ve hemen fareyi bulup ona getirmelerini emretmiş. Fare korktuğu için hemen kaçmış, kaçmış ancak önünde sonunda yakalanmış ve aslana getirilmiş.

Aslan, ondan habersiz ormana girdiği için fareye çok öfkeliyken bir de üstüne kaçması onu daha da öfkelenmiştir. Aslanın emri ile fare, ölüme terk edilmek zorunda kalmış.

Eğer masum farecik yolunu kaybettiği için endişelenip kaçmayarak aslana açıklama yapsaymış canından olmayacaktı.

Işılso KILINÇ

Ay Işığında Kaybolan Krallık

Uzun zaman önce, zamanın unutulmuş derinliklerinde, Ay'ın ışığında parlayan büyülü bir krallık varmış. Bu krallık, adını "Gümüş Şehir" olarak almışmış ve efsanelere göre, en yüksek tepenin üzerindeki büyük kalede, kralların ve kraliçelerin hüküm sürdüğü bir yermiş.

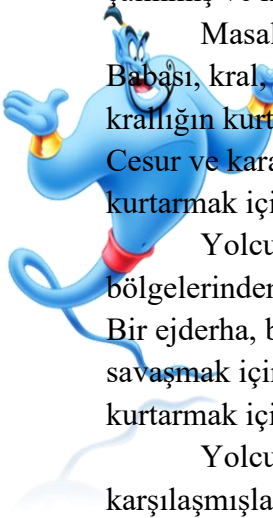
Gümüş Şehir'in hikâyesi, karanlık güçlerin saldırısına uğradığında başlamış. Kötülük, krallığı ele geçirmiş ve aydınlık ve mutluluk yerine karanlık ve üzüntü getirmiş. Krallığın büyülü kaynağı olan Ay Kristali, kötü niyetli bir büyücü tarafından çalınmış ve krallık karanlığa gömülmüş.

Masalımızın kahramanı, genç bir prens olan Rüzgâr'mış. Babası, kral, kaybolduğunda ve krallık tehlike altındayken Rüzgâr, krallığın kurtuluşunu sağlamak için yola çıkmaya karar vermiş. Cesur ve kararlı bir şekilde, Ay Kristali'ni geri almak ve krallığı kurtarmak için zorlu bir yolculuğa çıkmış.

Yolculuğuna başlamadan önce, Rüzgâr, krallığın farklı bölgelerinden yardım almak için yoldaşlar toplamaya karar vermiş. Bir ejderha, bir deniz kızı ve bir Elf savaşçı, Rüzgâr'ın yanında savaşmak için seve seve katılmışlar. Her biri, krallığı karanlıktan kurtarmak için gereken güçlere ve yeteneklere sahipmiş.

Yolculukları boyunca, Rüzgâr ve yoldaşları birçok zorlukla karşılaşmışlar. Derin ormanlar, tehlikeli dağlar ve karanlık mağaralarla dolu yolları aşmışlar. Ancak, onların kararlılığı ve birlikte çalışma ruhu, her engelin üstesinden gelmelerini sağlamış.

Sonunda, kahramanlarımız, kötü niyetli büyücünün kalesine ulaşmışlar. Kale, karanlık bulutlarla çevrilmiş ve

tehlikelerle doluymuş. Ancak Rüzgâr ve dostları, cesaretlerinden ve birbirlerine olan inançlarından güç almışlar.

Kaleye girdiklerinde büyücüyle karşı karşıya gelmişler. Şiddetli bir savaşın ardından, Rüzgâr, Ay Kristali'ni geri almayı başarmış ve büyücünün kötülükleriyle yüzleşmiş. Sevgi, cesaret ve kararlılık, kötülüğü alt etmiş ve Gümüş Şehir'e yeniden ışık getirmiş.

Ay Kristali'nin yeniden yerine konmasıyla krallık tekrar eski ihtişamına kavuşmuş. Rüzgâr ve dostları, kahraman olarak karşılanmış ve krallıkta barış ve refah yeniden sağlanmış. Gümüş Şehir, Ay'ın ışığında tekrar parıldarmış ve halkı, kahramanlarının cesaretini ve fedakârlığını daima hatırlayacakmış.

Böylece Rüzgâr ve dostları, Gümüş Şehir'deki barışı korumak için bir araya gelmişler. Onların hikâyesi, sevginin ve cesaretin gücünü ve birlikte çalışmanın önemini hatırlatan unutulmaz bir masal olarak kalmış.

Ecrin Naz KEMEÇ

Gizemli Ejderha

Bir zamanlar, gökyüzü mavi bir perde ile örtülüymüş ve rüzgârın melodisi ormanın yapraklarında dans ediyormuş. Masalımızın kahramanı, genç bir kız olan Elif, sıradan bir lise öğrencisiymiş, ancak içindeki hayal gücü, onu olağanüstü bir yolculuğa çıkarmaya kararlıymış.

Bir gün, okulunun kütüphanesinde dolaşırken eski bir kitap bulmuş. Kitabın sayfaları arasında kaybolmuş gibi hissetmiş. Birdenbire, karşısına çıkan büyülü bir resimle büyülenmiş: altın sarısı saçlarıyla parlayan, masmavi gözlü bir ejderha. Kitaptaki eski bir efsaneye göre, bu ejderha, kaybolan masumiyetin ve cesaretin sembolüymüş. Elif, ejderha hakkında okuduklarına inanarak cesareti toplamış ve ejderhayı bulmak için yola çıkmış.

Ormanda derinlere doğru ilerlerken karşısına çıkan zorluklara karşı cesaretiyle savaşmış. Yolda renkli kuşlar ve sihirli çiçeklerle dolu bir vadide dinlenmiş. Ancak, en zorlu görevi henüz onu bekliyormuş. Sonunda ejderhayı bulduğunda, Elif, onun aslında bir dost olduğunu anlamış. Ejderha, Elif'e cesaretin ve masumiyetin değerini öğretmiş. İkisi, birlikte dünyayı dolaşmaya ve insanların kalplerine cesaret ve sevgi tohumları ekmeye karar vermişler.

Elif ve ejderha, birlikte geçirdikleri günlerde birçok farklı ülkeyi ziyaret etmişler. Renkli pazarlarda dolaşırken insanların kalplerindeki sevgiyi ve güzellikleri keşfetmişler. Elif, her yerde cesaret ve iyilikle dolu hikâyeleri duymuş. Bir köyde, çocukluğunu kaybetmiş bir kız çocuğuyla tanışmışlar. Ona, ejderha tarafından verilen öğütleri paylaşarak hayata yeniden umutla bakmayı öğretmişler.

Bir diğer maceralarında, büyük bir ormanda kaybolmuş bir peri kraliçesi ile karşılaşmışlar. Peri kraliçesi, Elif ve ejderha sayesinde kaybettiği masumiyetini ve gücünü yeniden bulmuş. Üçü birlikte, ormanın derinliklerinde dans edip çiçeklerin ve kelebeklerin arasında mutluluk dolu anlar yaşamışlar.

Bir gün, Elif ve ejderha karşılarına çıkan zorlu bir görevle karşılaşmışlar. Ülkelerinden biri, kötü kalpli bir büyücü tarafından tehdit ediliyormuş. Elif, ejderha ve yeni dostlarıyla bir araya gelerek, ülkelerini kurtarmak için bir plan yapmaya karar vermişler. Önce, ormanın derinliklerinde yaşayan eski bir bilgeyle buluşmuşlar. Bilge, onlara büyücünün zayıf noktalarını anlatarak doğru yolu bulmalarına yardımcı olmuş. Elif, ejderha ve dostları, bilgenin öğretilerini dinleyerek kendilerini bu zorlu görev için hazırlamışlar.

Uzun bir yolculuktan sonra, gizemli bir mağaraya ulaşmışlar ki bu mağara, büyücünün gizemli kulesine giden yolu gösteriyormuş. Ancak bu mağara, içindeki labirentler ve tuzaklarla dolu bir labirente dönüşmüş. Elif, dostları ve ejderha, birlikte çalışarak tuzakları aşmışlar, gizemli geçitleri geçmişler ve sonunda kuleye ulaşmışlar. Kulede, kötü kalpli büyücü onları bekliyormuş. Korkunç bir savaş başlamış. Elif, içindeki cesareti hissederek büyücüye karşı koymaya başlamış. Ejderha, alevlerini büyücünün karşısına püskürterek onun büyülerini bozmuş. Dostları ise büyücünün yaratıklarıyla savaşarak Elif ve ejderhaya destek olmuşlar.

Zorlu bir mücadeleden sonra, Elif, içindeki güç ve sevgiyle büyücüyü alt etmiş. Kötü büyüünün etkisi altındaki ülke, tekrar eski güzellik ve barışına kavuşmuş. Elif, ejderha ve dostları, zaferin tadını birlikte çıkararak ülkelerine geri dönmüşler.

Ülkelerinde, Elif ve ejderhanın kahramanlıkları halk arasında efsaneleşmiş. İnsanlar, onların cesaretinden ve dayanışmasından ilham almışlar. Elif ve ejderha, birbirlerine ve dostlarına olan güvenleriyle, masalların gerçek olabileceğini ve sevgi dolu bir dünyanın mümkün olduğunu herkese göstermişler. Böylece, Elif ve ejderha, yeni maceralarına yelken açmaya hazır, umut dolu yarınları kucaklamaya devam etmişler.

Elif ve ejderha, maceradan maceraya koşarken dünyayı daha iyi bir yer yapmak için ellerinden geleni yapmışlar. Her yerde iyilik ve sevgi tohumları ekip, insanların kalplerinde umut ve güzellik bırakmışlar ve böylece masalsi maceraları devam etmiş. Birbirlerine olan bağları hiç eksilmemiş ve Elif ile ejderha, masumiyetin ve cesaretin ışığını dünyaya yaymışlar.

Serra Defne OLGUN